

GAZETA ÎN VĂTĂMÎNTULUI

Anul XXII-Nr. 1031

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Vineri 27 februarie 1970
4 pagini 25 bani

CRONICĂ

frontispiciul școlilor

Prin Decret al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Miron Constantinescu a fost eliberat din funcția de ministru al învățămîntului, primind alte însărcinări.

Prin același Decret, tovarășul Mircea Malița a fost numit în funcția de ministru al învățămîntului.

Vestea a bucurat pe mulți. Dar cei ce au primit-o cu cea mai adevărată emoție sînt elevii și profesorii acelor licee de cultură generală, pedagogice sau de artă și ai acelor școli generale cărora printr-un recent decret al Consiliului de Stat li s-a atribuit numele unor personalități de seamă din istoria social-politică și culturală a poporului nostru. În locul unei cifre austere, de evidență matricolă — un nume ilustru care, distingînd o școală, conferă personalității sale un nou prestigiu, învestind-o totodată cu noi responsabilități ce decurg din obligația de a fi la înălțime.

Există, încă de mai de mult, numeroase școli cărora li s-a acordat cinstea de a purta numele unor importante personalități. Noul lot de școli pe care le cuprinde amintitul decret vine să sporească șirul acestora. Liceul din Zlatna, județul Alba, se va numi „Horea”. Liceul din Curtea de Argeș — „Vlaicu Vodă”, Liceul nr. 1 din Oradea — „Emanoil Gojdu”, Liceul pedagogic din Oradea — „Iosif Vulcan”, Liceul nr. 1 din Făgăraș — „Radu Negru”, Școala generală nr. 4 din Brașov — „Ioan Honterus”, Liceul pedagogic din Buzău — „Spiru C. Haret”, Liceul nr. 7 din Cluj — „Brassai Samuel” etc. Nu vom reproduce aici întreaga listă. Vom sublinia doar faptul că liceurile în care sînt cultivate marile valori ale culturii și civilizației românești sînt pe deplin îndreptățite să poarte numele celor mai străluciți reprezentanți ai acestora. Cu altă mai mult cu est numele lor sînt cel mai adesea legate, printr-o trecutată condiție de elevi sau profesori, de viața respectivelor școli. Este firesc, de aceea, ca numele lui Nicolae Iorga să figureze pe frontispiciul Liceului din Vălenii de Munte, cel al lui Simion Bărnuțiu pe frontispiciul Liceului din Șimleu Silvaniei sau cel al lui Nicolae Titulescu pe al Liceului nr. 4 din Craiova.

Măsură de a atribui școlilor numele unor personalități de seamă se înscrie pe linia păstrării, valorificării și dezvoltării tradițiilor școlii românești, pe linia educării elevilor în spiritul dragostei de patrie, al respectului față de mării ei oameni. Subscriem, de aceea, la ideea scriitorului Geo Bogza care, înregistrînd cu satisfacție acest act, sugera încălce numeroase nume ilustre ce ar putea fi atribuite liceelor, ca un omagiu adus celor ce le-au purtat, ca un mijloc de a ține treze conștiințele, de a fiurai caractere.

mai sus, transformînd studiul într-un adevărat galop epulzant.

„Într-o oră, două sau maximum trei — arată profesorul MIRCEA HANDOCA — trebuie parcurse

MONICA VERDES
MIRCEA HERIVAN

(Continuare în pag. 3-a)

O. BUZESCU

UN EVENIMENT AL VIEȚII SOCIAL-CULTURALE CREAREA ACADEMIEI DE ȘTIINȚE SOCIALE ȘI POLITICE

Interviu cu acad. prof. AL. ROȘCA, președintele secției de psihologie-pedagogie a Academiei de științe sociale și politice

Presă cotidiană a anunțat la loc de frunte constituirea Academiei de științe sociale și politice, al cărei președinte de onoare a fost ales tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

Cu privire la acest eveniment major, am solicitat un interviu profesorului universitar dr. docent Alexandru Roșca, președintele secției de psihologie-pedagogie a Academiei.

— Ce semnificație are, pentru viața cultural-socială din România socialistă, crearea Academiei de științe sociale și politice?

— Scopul Academiei de științe sociale și politice, care își va desfășura activitatea sub îndrumarea C.C. al P.C.R., este să organizeze, să coordoneze și să îndrume activitatea de cercetare în domeniul științelor sociale și politice în concordanță cu condițiile construcției socialiste și cu progresul științific contemporan. Orientarea teoretică și ideologică a cercetării științifice va fi realizată pe baza marxism-leninismului. Membrii noii Academii sînt profunzi onorați de faptul că tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a acceptat președinția de onoare a acestui înalt for științific și se consideră mobilizați de îndemnul viu exprimat în cuvintele rostite cu acest prilej de secretarul general al partidului nostru.

Academia, al cărei președinte activ a fost ales prof. univ. Miron Constantinescu, va stabili direcțiile principale ale cercetării în domeniul științelor sociale și politice, precum și problemele prioritare care vor trebui abordate, probleme formulate de cerințele dezvoltării economiei și culturii. Ea va urmări, de asemenea, organizarea colaborării între diferitele unități și colective de cercetare pentru studierea unor probleme complexe cu caracter interdisciplinar. O preocupare importantă va fi și urmărirea aplicării în practică a rezultatelor cercetării.

— În presă s-a anunțat că Academia este organizată pe 8 secții de specialitate, una dintre acestea fiind secția de psihologie și pedagogie. Care sînt sarcinile și problemele prioritare ale acestei secții?

— Una din primele sarcini ale secției noastre, în care vor activa 16 membri titulari și corespondenți, precum și un număr de delegați ce reprezintă catedre sau unități de cercetare, va fi să stabilească — prin consultarea viitorilor beneficiari — cele mai importante probleme psihologice și pedagogice ale învățămîntului, ale producției industriale și ale altor domenii. În colaborare cu alți specialiști — sociologi, economiști sau chiar specialiști din afara Academiei de științe sociale și politice — vor fi abordate probleme complexe care depășesc competența unei singure specialități, cum ar fi integrarea socială a tineretului, perfecționarea învățămîntului matematic, reducerea fluctuațiilor cadrelor în industrie etc.

Deocamdată sîntem numai la început de drum și toate cele menționate nu sînt decît proiecte. Ele vor trebui să devină însă în curînd program de lucru, pentru că noua instituție este o academie de lucru. Desigur, cercetarea depinde în primul rînd de pregătirea, pasiunea și competența cercetătorilor. Sarcina Academiei va fi să-i mobilizeze, să-i ajute să se organizeze, să se documenteze, să încheie contracte cu unitățile beneficiare, să introducă în practică rezultatele care se vor dovedi valabile etc. Întrucît mulți dintre psihologii și pedagogii noștri de valoare sînt membri ai secției de psihologie și pedagogie din cadrul Academiei de științe sociale și politice, lor le va reveni o bună parte nu numai din munca de organizare a cercetării, ci și din însăși activitatea de cercetare legată de dezvoltarea societății noastre socialiste. Sperăm, de aceea, că munca secției va fi încununată de succes, că ea va răspunde pe deplin menirii sale.

Școlari din județul Harghita îmbrăcați în frumoasele lor costume populare

SENSUL UNUI CIRCUIT SPIRITUAL MAJOR POEZIE — ȘCOALĂ

Rîndurile care urmează nu-și propun să lămurească din punct de vedere teoretic rolul și importanța educației estetice în general, a literaturii în cadrul acesteia sau a poeziei în general. Ceea ce ne-am propus în primul rînd este de a lua în discuție DRUMUL POEZIEI CĂTRE ADOLESCENȚĂ ȘI DRUMUL ADOLESCENȚII SPRE POEZIE. Ne-am oprit la poezie pentru că este fenomenul estetic cu care copilul în contact încă din grădiniță și cu care păstrează legătura pe tot parcursul vieții școlare, ea oferînd condiții optime unei educații estetice organizate și durate. Am ales-o totodată pentru că, în ciuda avantajelor amintite, parcursul plin de obstacole al poeziei spre inima tineretului îndreptăzită se poate de pregnant carențele de conținut și limitele metodice pe care le are în prezent educația estetică școlară.

Semnificative sînt, în această privință cuvintele pe care ni le-a spus profesorul VASILE TEODORSCU:

„Nu este un secret pentru nimeni că, actualele promoții ale liceului sînt insuficient îndrumate în domeniul adevăratei poezii. Și situația aceasta durează de mult. Știm cu toții că manualele din școala generală au făcut multe concesii pseudo-literaturii (din păcate, situația încă nu s-a îndreptat în totalitate), iar cele de liceu, nu o

dată, „analizează” nediferențiat operele literare, fie că aparțin poeziei, fie că e vorba de proză sau dramaturgie: se trece în revistă „conținutul”, iar la sfîrșit se spune ceva și despre „măiestria artistică”. Într-adevăr, deși criticat în repetate rînduri în ultimii ani, acest procedeu își continuă „cariera”. Cîteva tentative relevabile existente în actualul manual pentru clasa a XII-a — de pildă modalitățile de inițiere a elevilor în descifrarea universului barbian — ilustrează că lucrurile pot urma și un alt făgaș. Se întîrzie însă cu deschiderea largă a acestui drum. De pildă, manualul pentru anul I al liceului — și, evident, și programa — consacrate în principal teoriei literaturii, se opresc prea puțin asupra materialului de creație, asupra funcționalității elementelor prozodice sau a imaginilor artistice. Lipsa de accesibilitate, argument la adăpostul căruia se respinge aprioric poezia modernă, este într-un fel și rezultatul acestui mod de a privi teoria literaturii sau, mai precis, își găsește aici una din cauzele sale esențiale. Căci o altă cauză, poate chiar mai importantă, este faptul că predarea literaturii, în viziunea existentă actualmente în școală, nu oferă tinerilor cultura artistică necesară pe care o presupune apropierea de poezia modernă.

E adevărat că acumularea „conținutului” unui număr tot mai mare de opere și autori în programele

de studiu determină, într-un raport invers proporțional, diminuarea posibilităților de cunoaștere și aprofundare a fiecărui autor în parte și că programele de literatură ale claselor mari de liceu a par elevilor asemenea unui grandios spectacol cu o multitudine de figuranți, care trec cu viteza fulgerului prin fața privitorilor lor de spectatori uluiți. În fapt însă, elevului nu i se cere să privească această succesiune cu ochii de spectator, ci să participe la o cursă contra cronometru, într-un ritm de-a dreptul epulzant, cu altă mai mult cu cît valoarea practică, de viață, a cursei respective îi este cit se poate de neclară. Un asemenea mod de predare a literaturii poate determina destul de mulți adolescenți — cei insuficient familiarizați cu lectura, sau cei a căror lectură obișnuită se situează la periferia literaturii — să abandoneze pe parcurs întrecerea mult prea dificilă la care sînt chemați să participe.

Toate acestea demonstrează convingător necesitatea adîncirii la maximum a rolului formativ al predării literaturii. Iată însă că o disciplină recent introdusă în școală — literatura universală — care ar fi trebuit să fie concepută într-un spirit nou, să așeze pe coordonatele culturii mondiale cunoștințele și judecățile de valoare estetică ale adolescenților, amplifică în fapt viciile pe care le aminteam

de studiu determină, într-un raport invers proporțional, diminuarea posibilităților de cunoaștere și aprofundare a fiecărui autor în parte și că programele de literatură ale claselor mari de liceu a par elevilor asemenea unui grandios spectacol cu o multitudine de figuranți, care trec cu viteza fulgerului prin fața privitorilor lor de spectatori uluiți. În fapt însă, elevului nu i se cere să privească această succesiune cu ochii de spectator, ci să participe la o cursă contra cronometru, într-un ritm de-a dreptul epulzant, cu altă mai mult cu cît valoarea practică, de viață, a cursei respective îi este cit se poate de neclară. Un asemenea mod de predare a literaturii poate determina destul de mulți adolescenți — cei insuficient familiarizați cu lectura, sau cei a căror lectură obișnuită se situează la periferia literaturii — să abandoneze pe parcurs întrecerea mult prea dificilă la care sînt chemați să participe.

de studiu determină, într-un raport invers proporțional, diminuarea posibilităților de cunoaștere și aprofundare a fiecărui autor în parte și că programele de literatură ale claselor mari de liceu a par elevilor asemenea unui grandios spectacol cu o multitudine de figuranți, care trec cu viteza fulgerului prin fața privitorilor lor de spectatori uluiți. În fapt însă, elevului nu i se cere să privească această succesiune cu ochii de spectator, ci să participe la o cursă contra cronometru, într-un ritm de-a dreptul epulzant, cu altă mai mult cu cît valoarea practică, de viață, a cursei respective îi este cit se poate de neclară. Un asemenea mod de predare a literaturii poate determina destul de mulți adolescenți — cei insuficient familiarizați cu lectura, sau cei a căror lectură obișnuită se situează la periferia literaturii — să abandoneze pe parcurs întrecerea mult prea dificilă la care sînt chemați să participe.

de studiu determină, într-un raport invers proporțional, diminuarea posibilităților de cunoaștere și aprofundare a fiecărui autor în parte și că programele de literatură ale claselor mari de liceu a par elevilor asemenea unui grandios spectacol cu o multitudine de figuranți, care trec cu viteza fulgerului prin fața privitorilor lor de spectatori uluiți. În fapt însă, elevului nu i se cere să privească această succesiune cu ochii de spectator, ci să participe la o cursă contra cronometru, într-un ritm de-a dreptul epulzant, cu altă mai mult cu cît valoarea practică, de viață, a cursei respective îi este cit se poate de neclară. Un asemenea mod de predare a literaturii poate determina destul de mulți adolescenți — cei insuficient familiarizați cu lectura, sau cei a căror lectură obișnuită se situează la periferia literaturii — să abandoneze pe parcurs întrecerea mult prea dificilă la care sînt chemați să participe.

(Continuare în pag. 3-a)

Din munca organizațiilor sindicale

COORDONATELE SUPERIOARE ALE ACTIVITĂȚII CURENTE

Efervescența provocată de adunările și conferințele sindicatelor din învățămîntul de cultură generală a determinat în multe locuri, după încheierea acestei acțiuni, ridicarea nivelului muncii, perfecționarea ei. Există însă și sindicate care trec acum printr-o etapă de stagnare. Desigur, activitatea nu se poate desfășura tot timpul „la cea mai înaltă tensiune” totuși, se impune ca după adunările de dări de seamă și alegerile muncii să se ridice pretutindeni la un nivel superior celui atins înainte.

Ca buni gospodari ai propriului nostru timp și al timpului colegilor noștri, din respect pentru interesul lor și din considerație pentru observațiile și propunerile lor judicioase, la obiect, introduce în hotărîrile adoptate, este firesc să ne punem acum, și nu mai tîrziu, întrebarea: „Cum valorificăm învățămintele adunărilor și conferințelor sindicale pentru a situa întreaga noastră activitate pe un plan superior?” Dispunem, în scopul unei asemenea valorificări, de cîteva piloni esențiali de susținere:

■ Organele sindicale (birouri ale grupelor, comitete ale sindicatelor și birouri ale acestora) sînt complete, deci se poate munci într-un cadru corespunzător volumului sarcinilor ce le revin. Considerăm că în prezent ar fi necesară, utilă și eficientă instruirea rit mai grabnică a celor ce au primit mandatul să fie în fruntea organizațiilor sindicale. Această instruire ar înlesni examinarea atentă a propunerilor și hotărîrilor adoptate, înscrierea în planurile de muncă a unor măsuri, acțiuni și modalități de împlinire a acestora, antrenînd forța de gîndire și acțiune a întregului colectiv. Re-

partizarea responsabilităților permanente și a acțiunilor concrete din plan ar decurge logic și s-ar întregi firesc cu afișarea celor stabilite în sala profesorală, pentru ca toți cei în numele cărora acționăm să știe ce ne-am propus, să afle cum și cînd vor putea fi beneficiarii strădaniei noastre.

Există, la baza posibilităților noastre de succes viitoare, în afara trebuințelor, două elemente de ordin subiectiv, dar esențiale: interesul, curiozitatea celor ce ne-au ales de a constata în ce se va concretiza contribuția noastră specifică la mai bunul mers al activității și mindria, ambția (de ce nu?) a celor alături de a se situa în fruntea coloanei, de a dovedi că au meritat încrederea ce li s-a acordat. Practica demonstrează convingător că organizatorul de grupă ori președintele de sindicat care neglijează astfel de aspecte își refuză singur instrumentele și argumentele de antrenare, de mobilizare a activului sindical. Dar pentru aceasta trebuie să ne înscriem deindată cîteva acțiuni cu menințea urgentă. Urgența în instruirea birourilor grupelor sindicale astfel încît să poată trece, cu deplină competență, la transpunerea creatoare în viață a propunerilor și concluziilor avansate. Ulterior se va adăuga la aceasta informarea curentă asupra metodelor și procedurilor folosite în alte organizații. De asemenea, pregătirea politică și ideologică a activului este o condiție sine qua non a unei activități pe măsura pretențiilor îndreptățite ale celor ce ne-au ales. În aceeași direcție se cuvine

Prof. E. COJAN
secretar al Comitetului Uniunii
Sindicatelor din învățămînt
și cultură

(Continuare în pag. 3-a)

ÎN EROICELE ZILE ALE LUI FEBRUARIE 1945

Într-una din zilele celui dramatic februarie 1945, aula Facultății de drept gemea literalmente de oameni, bărbați și femei, tineri și vîrstnici, reprezentînd tot ce avea mai valoros școala românească. Un adevărat forum al culturii, al spiritualității. Din primele rînduri pînă la cele mai de sus ale amfiteatrului, în locurile de trecere, se aflau adunate toate generațiile de dascăli, toate ierarhiile învățămîntului.

De la tribuna de la care vorbeam în numele Uniunii Patrioților reconșteam figurile aceluia care înfruntau continuu gloria glorioasei tradiții a culturii românești, răspunderea patriotică pentru destinele ei, curajul civic. Erau prezenți mulți dintre aceia care, înfruntînd riscul plutanelor de execuție, semnaseră cunoscutul memoriu adresat guvernului Antonescu, memoriu prin care se cerea ieșirea din războiul catastrofal. După

adeziunea la Sindicatele reînviat de curînd, corpul didactic, la chemarea Partidului Comunist Român, își exprima cu hotărîre dorința de luptă în cadrul Frontului Național Democrat, pentru împlinirea năzuințelor de dreptate și demnitate ale întregului popor. Cu greu voi uita imaginea aulei în efervescență. Oamenii care timp de decenii se obișnuiseră a-și însoți verbul cu gestul reținut caracteristic catedrei se manifestau acum cu vehemența milioane de cetățeni de toate categoriile profesionale.

În aceleași clipe, în toate incintele marilor fabrici, ca și în aulele universităților, în clasele modeste ale școlilor, în sălile de spectacole, pe întreg întinsul țării, poporul cerea imperios un guvern al F.N.D. În București, aceleași lozinci erau scandate în aula Academiei Comerciale, în care tovarășul Nicolae Ceaușescu se adresa tineretului, în

sălile cinematografulor „Scala” și „Aro”, în imensele hale ale uzinelor „Malaxa”, în atelierele Griviței și ale Lemaitre-ului.

În neuitata zi de 24 februarie am recunoscut figurile din aula Facultății de drept contopite în uriașul fluviu uman ce se revărsa pe Călea Victoriei. În coloană pășeau cele mai reprezentative personalități ale academiei și universității, profesoare și profesori de liceu, institutori și instituționale — unii purtînd steaguri, alții pancarde, toți exprîmînd dorința de luptă pentru o cauză dreaptă.

Cînd, în Piața palatului, s-a produs atacul mișelesc al lui Rădescu și oamenii au început să cadă secerăți de gloanțele mitralierelor, dascălii copiilor au rămas neclintii alături de părinți. Toți au simțit adevărul cuvintelor rostite, de pe camionul transformat în tribună, de acei eminent conducători al

partidului clasei muncitoare și strălucit profesor, Lucrețiu Pătrășcanu: „Gloanțele trase împotriva demonstrațiilor Frontului Național Democrat dovedesc că în fruntea guvernului se află un criminal care nu mai trebuie să stea acolo. Tovarăși, cetățeni, o dare înapoi nu există. Guvernul acesta trebuie să cadă, guvernul F.N.D. trebuie realizat imediat!”

PETRE IOSIF

ÎN PAG. A IV-A

DISCIPLINELE PENTRU CONCURSUL DE ADMITERE
ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR

Colectivele de catedră — formă superioară a muncii metodice

Activitatea metodică reprezintă o verigă importantă în procesul de perfecționare a muncii pedagogice, de generalizare a experienței pozitive acumulate în munca instructiv-educativă. Recentele indicații ale Ministerului Învățământului cu privire la organizarea acestei activități pe catedre și specialități, creează condiții dintre cele mai bune pentru ridicarea nivelului ei și, implicit, pentru îmbunătățirea procesului instructiv-educativ din școli.

Creдем că activitatea metodică pe specialități este cea mai indicată formă de perfecționare în cadrul școlii. Fiește, rezultatele ei sînt condiționate de modul în care se realizează studiul individual al cadrelor didactice, de forma organizatorică adoptată de conducerea școlii, de măsura în care sînt antrenate colectivele de catedră în trecerea în viață a obiectivelor fixate.

La liceul nostru — cu 2.400 elevi și 107 cadre didactice — funcționează 13 catedre, plus cele ale claselor I-IV. Ne-am propus să studiem o singură problemă — „In drumarea muncii independente a elevilor”. Întrucît considerăm că fixarea mai multor obiective duce la divizarea forțelor. Așa, însă, nu numai activitatea metodică pe specialități, dar și cea a cercurilor de elevi, cea a lectoratelor cu părinții etc. a fost axată pe realizarea practică a obiectivelor generale.

Activitatea metodică în cadrul colectivelor de catedră se realizează, în primul rînd, prin referate și informări științifice. Acestei laturi informaționale i se alătură apoi cea practică: lecții deschise și discutațiile, organizarea de simpozioane, publicarea de articole, participarea cu comunicări la sesiunile societăților științifice etc. Sotocim deosebit de important momentul valorificării acestor preocupări, de păsire etapele informaționale din cadrul restrîns al catedrei. Generalizarea rezultatelor muncii pe un plan superior apare ca o consecință firească a rezultatelor metodic-științifice pe specialități. Numai atunci cînd se aștern pe hirtie rezultatele muncii, cînd ele pot fi împărtășite și altora ne dăm seama de măsura realizării obiectivelor preconizate, de efectul mijloacelor și procedeele utilizate.

În școala noastră, multe cadre didactice și-au valorificat rezultatele preocupărilor științifico-metodice prin articole publicate în presa locală și centrală și prin comunicări în cadrul sesiunilor științifice. Catedra de matematică, de exemplu, i-a antrenat pe membrii săi Iuliana Bal, Enikő Peterfi ș.a. la crearea și rezolvarea unor probleme care au fost publicate în „Gazeta matematică”. Activitatea aceasta i-a stimulat și pe elevi, care au devenit rezolvatori de probleme. Rezultatul unui experiment al profesorilor de istorie, legat de lecțiile de recapitulare, a fost concretizat într-o comunicare expusă în cadrul Societății de științe istorice, iar concluziile unui experiment desfășurat la clasele I cu copii de 6 ani a fost prezentat de învățătoarea Florica Iancu la Sesiunea de comunicări de la Craiova din aprilie 1969. Tot la această sesiune, profesorul Titus Suteu a prezentat o comunicare legată de cunoașterea elevilor în vederea orientării școlare și profesionale. La rîndul său, prof. Andrei Vizhnyo, a colaborat la o lucrare ce tratează despre rezultatele muncii educative

cu pionierii. În sfîrșit, o serie de cadre didactice din școală au publicat materiale în volumul de comunicări editat de Consiliul județean al Organizației Pionierilor.

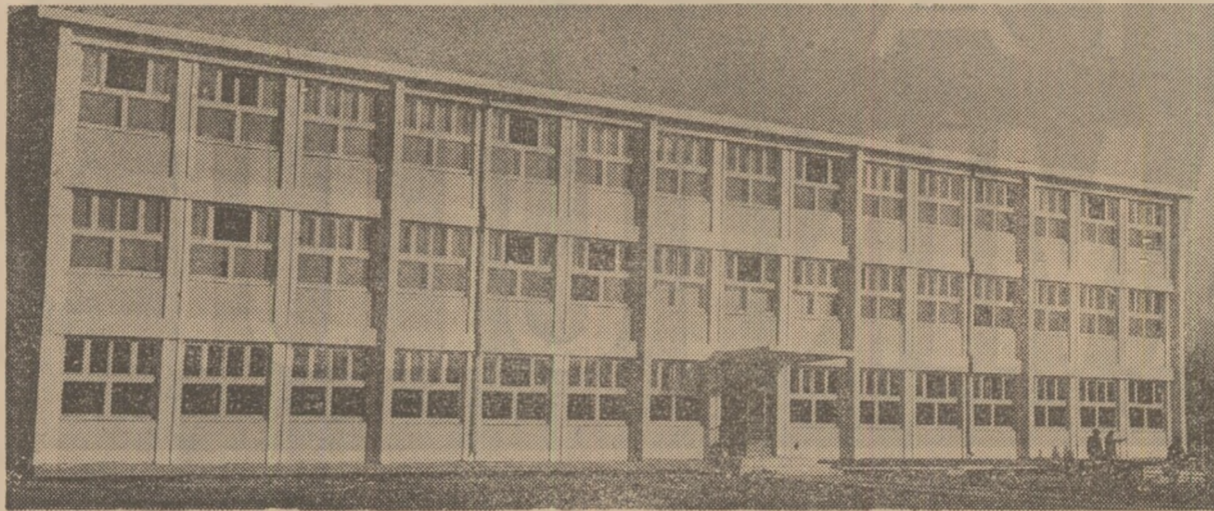
Valorificarea activității din cadrul catedrelor metodice s-a materializat și prin tematica unor lucrări de grad. Unele din referatele prezentate în cadrul colectivelor de catedră au devenit, după discutarea și îmbogățirea lor, valoroase lucrări de grad. Așa, de pildă, un experiment legat de învățămîntul programat a constituit tema lucrării de grad a profesorei Iuliana Bal, iar prof. Virgil Guțiu și-a ales drept temă a lucrării de grad experiența în cercul de tineri naturaliști.

Pentru o mai bună coordonare a muncii metodice, șefii de catedre s-au constituit în „cabinetele metodice” al școlii, în cadrul cărora se dezbate, o dată pe trimestru, teme legate de cele mai actuale preocupări. În trimestrul I, de pildă, s-a discutat aici tema „Mijloace și procedee de activizare a profesorilor și învățătorilor în cadrul colectivelor de catedră”. În cabinetul metodic este așezată bibliografia de studii. Tot aici se află lista lucrărilor recomandate pentru dirigenți, a celor care pot fi indicate elevilor și, separat, părinților. Urmărim ca materialul de studiu să poată fi găsit în cabinetul metodic, în biblioteca școlii sau în cabinetul de orientare școlară și profesională.

Sotocim că organizarea muncii metodice pe colective de catedră nu este numai o problemă de formă. Dar, pentru ca această modalitate de organizare să-și atingă mai bine scopul, creдем că ar fi necesare și unele materiale care s-o îndrumă. Nu ne gîndim, desigur, la elaborarea unor rețete de lucru, ci la popularizarea unor experiențe valoroase, de natură să sugereze călăuzitoare de organizare și desfășurare a activității metodice. De asemenea, creдем că cercurile pedagogice ar putea să promoveze mai larg schimbul de experiență între cadrele de aceeași specialitate din școli diferite. Și, în sfîrșit, sotocim că pregătirea șefilor de catedre ar trebui asigurată cu ajutorul Institutului central de perfecționare a cadrelor didactice și al filialelor acestuia, prin instructaje speciale.

Prof. IOAN CEMPEANU
director

Prof. TITUS SUTEU
responsabil cabinetului metodic
- Liceul nr. 15, Cluj

O nouă școală generală de 10 ani în Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej

Disciplina — rezultat al muncii educative și important mijloc educațional

Experiența demonstrează că nu există școală care, într-un fel sau altul, să nu înscrie printre preocupările sale fundamentale educarea elevilor în spiritul disciplinei. Rezultatele acestor preocupări, însă, sînt foarte diferite de la un colectiv școlar la altul.

Școala socialistă soluționează problema disciplinei școlare ca parte integrantă a disciplinei sociale în ansamblu și bază de pornire a acesteia, în lumina celebrei indicații a științei marxiste care concepe libertatea ca necesitate înțeleasă. Explicția rezultatelor superioare obținute de numeroase colective școlare din țara noastră, ca și de foarte mulți dascăli țuși individual, constă tocmai în acest mod de înțelegere a importantei probleme a disciplinei.

Liceul „Ion Neulce” din București își datorează în mare măsură rezultatele frumoase obținute în instruirea și educarea elevilor, în realizarea unei comportări disciplinate a acestora, tocmai faptului că o noul concept de disciplină nu ca o simplă metodă sau ca o procedeu educațional, ci în primul rînd ca un rezultat al întregului sistem al muncii educative pe care o desfășurăm. Sîntem convinși că tot ce facem în școală, începînd cu asigurarea unor lecții de înaltă ținută și continuînd cu organizarea judicioasă a colectivelor de elevi, cu conturarea unui stil de muncă propriu, care să contribuie la configurarea personalității liceului, cu realizarea unei activități vii, interesante și atractive în cadrul organizațiilor de pionieri și tineret, cu valorificarea ineuizabilelor potențiale educaționale ale familiilor elevilor etc. contribuie la educarea elevilor noștri în spiritul disciplinei conștiente.

Întrucît forma de bază a procesului instructiv-educativ o constituie lecția, este firesc să acordăm cea mai mare atenție contribuției lecțiilor la disciplina școlară. Nu este greu de observat că lecțiile bine pregătite, cu un bogat conținut științific, bazate pe tot ce este nou în specialitate, desfășurate în laboratoare și cabinete, conduse cu siguranță de profesor și antrenînd cu pricepere elevii la o muncă intelectuală activă, solicitîndu-le atenția, gîndirea, imaginația creatoare și realizînd astfel o adevărată comuniune spirituală între profesori și elevi nu numai că se desfășoară în condițiile unei discipline exemplare, dar prin ele însele îl modelează pe elev. Pentru profesor nu poate exista, cred, satisfacție mai deplină decît aceea de a constata, la sfîrșitul lecției, că timpul a trecut pe neobservate și că elevilor le pare în modul cel mai sincer rău că lecția s-a terminat. Am avut fericirea de a trăi în repetate rînduri momente de asemenea satisfacție personală și de a mă bucura și de sentimentele de satisfacție ale altor colegi.

Un loc aparte în activitatea profesorilor cu experiență îl ocupă lecțiile predate la clasele care ridică anumite probleme de natură disciplinară. Am constatat nu o dată că chiar la clasele etichetate drept nedisciplinate lecțiile acestor profesori se desfășoară în condiții ireproșabile, în timp ce alții nu reușesc să asigure condițiile unei bune discipline nici la clasele cele mai ordonate. Cu cîtiva ani în urmă mi s-a întîmplat chiar să fiu solicitat să fac uz de calitate de director pentru a asigura „autoritatea” unui profesor care nu reușea să se impună. Întrucît eram convins că o intervenție deschisă a di-

rectorului ar fi fost de natură să slăbească și mai mult poziția profesorului, am căutat să-l ajut pe altă cale recomandîndu-i cum să-și organizeze și să-și conducă lecțiile și sugerîndu-i modalități de activizare a elevilor, de cîștigare a încrederii acestora, de respectare a particularităților lor de vîrstă etc. Mi-am planificat apoi mai multe asistențe la orele sale, de fiecare dată îmbogățind indicațiile care puteau să-i folosească pentru a-și crea o autoritate reală ceea ce, spre satisfacția noastră, s-a și întîmplat.

Viața a demonstrat că educarea disciplinei conștiente, bazate în primul rînd pe convingere, nu exclude ci, dimpotrivă, presupune și măsuri speciale de interdicție și chiar de constrîngere. După părerea noastră, este fundamental greșită poziția celor care consideră că școala socialistă nu trebuie să utilizeze sub nici o formă constrîngerea. Avem datoria să nu uităm că în școala cresc și se formează copiii și tinerii, oameni care nu au atîns treapta maturității, a căror conștiință este ea însăși în formare. Cum se poate atunci pretinde copiilor să manifeste în toate situațiile o disciplină conștientă? Este la îndemna profesorilor să asigure o îmbinare judicioasă a convingerii cu constrîngerea.

Disciplina conștientă presupune existența în școală a unui angrenaj în cadrul căruia să se contopească într-un tot unitar mijloacele bazate pe convingere, care conferă esențialitate sistemului, cu cele izvoartite din ideea de constrîngere, care îl completează, îl întregesc. Aceasta presupune trecerea asupra elevilor a anumitor responsabilități și obligații privind desfășurarea activității școlare. Un interesant experiment în curs de desfășurare în liceul nostru demonstrează că elevii pot aduce o contribuție remarcabilă în organizarea și desfășurarea serviciului pe școală și pe clasă, în păstrarea și îngrijirea avutului obșteș și în recuperarea daunelor provocate din vina celor certați cu ordinea și disciplina, în pregătirea materialului didactic pentru lecții și demonstrații. Principiul autodisciplinării gvernează activitatea elevilor noștri în cadrul colectivelor de conducere a societății teatrale, a asociației de carting și automobilism, a revistei „Gînd înaripat”, a multiploilor cercuri de specialitate etc.

Cea mai importantă concluzie a acestui experiment este aceea că organizarea vieții colectivelor școlare pe baza unei concepții clare privind disciplina conștientă, liber consimțită, armonizată cu măsurile de îndrumare, supraveghere și control din partea corpului profesoral asigură condițiile ca, treptat, supravegherea să se transforme în prevenire, iar constrîngerea în colaborare. În acest fel disciplina se dovedește a fi atît un rezultat al întregii munci educative desfășurate în școală, cît și un important mijloc educațional.

Prof. emerit ION DRAGU
directorul Liceului „Ion Neulce”
București

Manifestări consacrate aniversării centenarului nașterii lui V. I. Lenin

În școlile din întreaga țară au loc, în aceste săptămîni din preajma aniversării centenarului nașterii lui Vladimir Ilici Lenin, numeroase manifestări omagiale închinare genului teoretician, întemeietorul primului stat socialist din lume.

Un loc important îl ocupă, în rîndul acestor manifestări, expunerile și conferințele prezentate de cadrele didactice în fața elevilor, ca și în fața oamenilor muncii. De exemplu, elevii Liceului agricol din Livada, județul Satu Mare, au ascultat expunerea „Viața și activitatea lui Lenin”, care a fost urmată de proiectarea unor filme documentare. Profesorul Gelu Prentiu din Oradea a expus, în fața unui numeros public, conferința „Lenin și cunoașterea științifică modernă”, profesorul Constantin Mirț a susținut, în cadrul Universității populare din Drobeta, expunerea „Contribuția lui Lenin la dezvoltarea filozofiei marxiste”, iar lectorul universitar Gheorghe Pop, decanul Facultății de filologie de la Institutul pedagogic de trei ani din Oradea, a prezentat, în cadrul unei expunerii, momente din viața și opera lui V.I.Lenin.

Numeroase cadre didactice din Suceava au participat la seara omagială organizată la Casa de cultură a sindicatelor din localitate în cadrul manifestărilor dedicate împlinirii a 100 de ani de la nașterea lui Lenin. Cu acest prilej profesorul Ioan Simniceanu a prezentat expunerea „Lenin și științele contemporane”. A fost vizionat apoi filmul artistic „Lenin în Polonia”. La rîndul lor, o serie de profesori de istorie și de socialism științific din județul Mehedinți au luat parte la o amplă manifestare culturală care a avut loc recent în comuna Porolna Mare. Ei au vorbit, cu acest prilej, despre viața și opera marelui Lenin.

În multe locuri se organizează, în această perioadă, seri culturale, simpozioane și alte manifestări. Elevii școlilor generale din Piatra Neamț, de pildă, au prezentat recent un program de cîntece și versuri închinare lui Lenin. În orașul Harghita a avut loc o seară pentru tineret, în cadrul căreia elevii au pus profesorilor o serie de întrebări privind viața, opera și activitatea marelui conducător al proletariatului. La Constanța a avut loc, printre altele, o seară de poezie în cadrul căreia profesorul Alexandru Poepa a înfățișat figura marelui Lenin, iar în municipiul Botoșani un mare număr de elevi au participat la simpozionul „Lenin și tineretul”, organizat în sala teatrală „Mihail Eminescu” din localitate. Asemenea manifestări au loc și în școlile județului Tulcea. La Mahmudia, de pildă, s-a prezentat recitalul „Lenin — exemplul nostru”, iar la școala din Garvîn un montaj literar.

O manifestare deosebit de interesantă este cea înregistrată la Liceul de construcții din Timișoara, al cărui cîneclub a realizat un film artistic omagial închinat memoriei lui Vladimir Ilici Lenin. Intitulat „De vorbă cu Lenin”, filmul cîneștilor amatori de la liceul timișorean răspunde invitației Intervizului pentru participarea la festivalul internațional al filmului de la Leningrad organizat în cinstea centenarului. Realizatorii filmului sînt ing. Pantelimon Nechita, directorul liceului și tehnicianul Victor Albu. Filmul are ca punct de plecare o oră de dirigenție în care este evocată personalitatea marelui Lenin și se hotărăște punerea în scenă a piesei „Orologiul Kremlinului”. Acest pretext dă loc la o convorbire imaginată între un elev și marea revoluționar, prilej de a urmări tot ce a creat mai de preț în viața marxist-leninistă. Filmul este sonorizat după o tehnică nouă, realizată pentru prima dată în țara noastră de către cîneamatori, sunetul fiind încorporat direct în film.

V. I. Lenin și N. K. Krupskaya teșind de la Casa sindicatelor după ședința primului Congres pe întreaga Rusie privind învățămîntul extrascolar.

Laborator audio-vizual complex

Colectivul didactic al Liceului din Carei a amănaj recent un laborator audio-vizual menit să contribuie la modernizarea predării.

Sala principală a laboratorului dispune de un dispozitiv pentru obținerea obscurității necesare proiectării, de o instalație de sonorizare, compusă din patru difuzoare legate în paralel, cu posibilități de reglare și distribuție a sonorității prin intermediul potențioanelor. Într-o a doua sală, mai mică, desprărită de prima printr-un perete cu ecran translucid, sînt instalate toate aparatele de informare optică, a căror punere în funcțiune se realizează de la pupitrul de comandă. Butoanele acestui pupitr permit pornirea, oprirea și schimbarea sensului de deplasare a diafilmului, comanda instalăției de iluminat, telecomanda aparatului de proiectie. Tot la acest pupitr sînt instalate un magnetofon și un pi-

cup care pot intra în funcțiune alternativ, printr-o simplă comutare a unei chei. Magnetofonul poate fi folosit și prin sincronizarea înregistrărilor pe bandă cu proiectarea diafilmului.

Laboratorul dispune de un aparat de proiectie cinematografică, de un diascop și un epidiascop tip I.M.D. Proiecția filmelor se realizează prin reflexia imaginii pe ecranul translucid de către o oglindă situată pe peretele opus ecranului. Aparatul „Diascop” a fost adaptat și el pentru proiectia automată cu comanda de la distanță, el dispunînd, de asemenea, de un dispozitiv prin care sistemul de antrenare a diafilmului este cuplat direct cu un motor de curent continuu de 10 V, prevăzut cu redresor de curent și un redresor de curent, precum și cu un dispozitiv de comandă. O cheie de telefon, aflată în acest dispozitiv, este destinată schimbării sensului de rulare. Modificat în sen-

sul arătat, aparatul are avantajul de a funcționa cu trei vitezete, dînd astfel profesorului posibilitatea să revină la anumite secvențe în momentul fixării lecției.

Și epidiascopul tip I.M.D. a fost modificat, mîntîndu-i-se în locul celor două becuri de 100 W un bec de cinematograf cu puterea de 50 W, situat în focarul unei oglinzi concave. În acest fel se obține o imagine superioară. De asemenea, pentru rîcire, în partea inferioară a aparatului a fost montat un ventilator. La rîndul său, microscopul I.O.R. de care dispune laboratorul i s-a înfășurat lentila oculară, iar în locul oglinzii concave s-a instalat o lanternă de proiectie. În aceste condiții este posibilă proiectia directă pe ecran a preparatului microscopic, care se realizează cu ajutorul unui comutator situat pe pupitrul de comandă.

Prof. ALEXANDRU FEIER
Carei

Taberele-curs pentru profesorii de geografie

În vacanța de vară din acest an — între 20-30 iulie a.c. — Societatea de științe geografice va organiza, cea de-a XI-a ediție a taberelor-curs pentru profesorii de geografie din școlile de orașe și sate. Aceste tabere se înscriu pe linia preocupărilor Societății pentru sprijinirea pregătirii postuniversitare a geografilor din școli. În continuare — în zilele de 31 iulie, 1 și 2 august a.c. — participanții la tabere și alți geografi se vor întruni la Oradea pentru a participa la cea de-a III-a Conferință națională de geografie a Societății de științe geografice, la care se vor prezenta comunicări de specialitate și referate axate pe temer care se referă la: cunoașterea orizontului local, geografie românească ogîndită în literatură străină, ca și la predarea geografiei în școli, la terminologia și nomenclatura geografică. Lucrările Conferinței vor fi

insușite de o aplicație în zona Padeș — Cetățile Porcului.

În acest an, cele 5 tabere vor fi grupate în nord-vestul țării, avînd ca centre de întîlnire a participanților orașele Alba Iulia, Cluj, Baia Mare, Bistrița și Deva. Programul fiecărei tabere-curs va cuprinde conferințe și comunicări de specialitate și metodico-didactice, aplicații zilnice pe teren, vizite documentar-științifice în obiective economice și social-culturale, colectări de materiale didactice, discuții și schimburi de experiență didactică și științifică.

Tabăra din Munții Apuseni, cu locul de întîlnire la Alba Iulia, va include în programul său aplicații pe valea Ampoiului, în depresiunea Zlatna, la Detunata, Abrud, în cursul superior al Arieșului, ghețarul de la Scrișoara, Beius, Oradea. Tabăra Cluj va efectua aplicații în împrejurimile orașului Cluj, la izvoarele Someșului Mic, pe valea Arieșului și Hășdatelor, în munții Gilău și Vlădeasa, în depresiunile Huedin și Vad-Borod.

Tabăra Bala Mare include în programul său probleme de geografie fizică și economică privind munții Gutii, Tibles, Rodnei, depresiunile Maramureș și Oas, culmea Prelucii etc.

Planul tematic al taberei Bistrița-Năsăud se referă la cunoașterea complexă a orașului Bistrița și a împrejurimilor acestuia, precum și la o serie de aplicații în zona munților Călimani, a defileului Deda-Toplița, a depresiunii Dornelor, în cursul superior al Bistriței, în munții Rodnei și în estul depresiunii Maramureș.

Tabăra Deva va mijloci profundarea unor probleme privind zona de depresiune Hațeg și Petroșani, la munții Paring și Retezat, la culoarul Mureșului, valea Ampoiului, Detunata, depresiunile Brad și Beius.

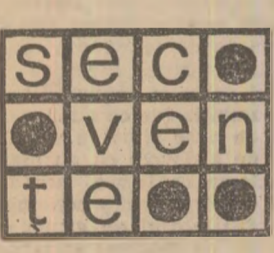
Profesorii de geografie se pot înscrie la aceste tabere-curs pînă la 10 mai a.c. Amănunte privind programul taberelor și condițiile de înscriere și participare pot fi obținute la inspectoratele școlare județene și la filialele S.S.G.

Sesiune de lichidare

Ministerul Învățămîntului aduce la cunoștință celor interesați că profesorii, învățătorii și educatoarele în funcție la data de 15 martie 1969 care nu au obținut definitivarea în învățămînt — fie că nu fost respinși de 3 ori la acești examene, fie că din diferite motive nu s-au prezentat la ei și au pierdut astfel dreptul să-l mai dea — se vor putea prezenta, în mod excepțional, la sesiunea de lichidare, organizată în acest scop în vacanța de primăvară a elevilor din anul școlar 1968 — 1970.

Înscrierile pentru această sesiune urmează să se facă prin direcțiile școlilor la inspectoratele școlare. Inspectoratele școlare județene (municipiul București), după verificarea dosarelor candidaților înscriși vor efectua inspecțiile speciale.

Examenul se va desfășura după programele în vigoare pentru examenul de definitivare în învățămînt.

Semicentenarul Liceului „Al. Odobescu” din Pitești

La Pitești a avut loc duminică o adunare festivă dedicată aniversării semicentenarului Liceului „Al. Odobescu”. Au fost prezente profesorii și elevii liceului, foști profesori și elevi, reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, cetățeni ai orașului. Într-o atmosferă de entuziasm, participanții la adunare au adresat o telegramă C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, în care se

La telecinemateca pentru elevi — un film de matematică

În emisiunea din 6 martie 1970 se va prezenta filmul „Locuri geometrice și aplicațiile lor”, care prezintă, prin imagini și prin comenzi, problemele mai importante (teoreme și formule ale relațiilor geometrice) ce stau la baza înțelegerii locurilor geometrice plane. În prima parte se insistă asupra înțelegerii semnifi-

cației noțiunii de loc geometric, ca figură geometrică ale cărei puncte satisfac aceeași proprietate. În continuare filmul îi ajută pe elevi să-și fixeze cunoștințele pe care le au despre principalele teoreme care stau la baza unor locuri geometrice plane: locul geometric al punctelor egal depărtate de un punct fix, locul geometric al punctelor capabile de un arc dat.

Teoremele care conduc la aceste locuri geometrice se referă la relațiile metrice într-un triunghi (teorema lui Pitagora) sau la alte proprietăți (proprietatea medianei unui triunghi dreptunghic, corespunzătoare unghiului drept). Sînt studiate o serie de cazuri care se pot ivi la aflarea locului geometric al mijloacelor coardelor unui cerc care trece printr-un punct fix, care solicită elevului capacitatea de a aplica aceeași teoremă de locuri geometrice în cazuri diferite.

În partea a doua a filmului se prezintă o aplicație interesantă și o generalizare a unei teoreme studiate în prima parte: locul geometric al punctelor care împart un segment de lungime constantă și care se

sprijină pe două drepte perpendiculare, într-un raport constant.

Filmul poate fi prezentat elevilor clasei a IX-a, în cadrul lecțiilor de recapitulare la temele Loc r-geometric, Cercul, Relații metrice într-un triunghi sau în clasa a XII-a în cadrul temei Elipsa.

Prof. V. ȘTEFĂNESCU
cercetător științific la Institutul de științe pedagogice

Atlasul istoric — o remarcabilă realizare editorială

Editura didactică și pedagogică, care a pus la îndemina tineretului studios în lîtimul timp un număr apreciabil de lucrări valoroase, a pregătît spre publicare un „Atlas istoric”. Laborat de un colectiv de eminente oameni de știință, în frunte cu acad. C. Dăicoviciu și prof. univ. Șt. Pascu, membru corespondent al Academiei, atlasul răspunde, atît prin conțin-

A fi diriginte se învață?

Recent, în „Gazeta învățământului“ a fost lansată o întrebare: „Cînd și unde înveți să fii diriginte? Incerc să răspund și eu, prin articolul de față, la această întrebare.

Cînd, unde, și cum învață profesorii să fie diriginți? Iată o întrebare care se pune tot mai stăruitor de la o vreme, o întrebare inevitabilă în contextul căutărilor menite să înrădăcească un spirit nou în munca de diriginție, să-i dea un curs mai dinamic și mai fecund. Răspunsul se cuvine bine cumpănit, pentru că diriginția este cu mult mai mult decît simpla administrare a unei clase. Nu întîmplător tocmai în perimetrul dirigenției întîmplăm profesorii o serie de mari dificultăți, acestea sînt alimentate, în mare parte, de modul în care au fost — sau mai bine zis n-au fost — pregătiți pentru a desfășura această activitate.

Dar este oare nevoie de o pregătire specială a profesorilor pentru munca de diriginție? La urma urmei, aceasta nu este o „specialitate“, cum ar fi istoria sau matematica. Toți profesorii, indiferent de obiectul pe care îl predau, pot fi înveștiți cu răspunderea dirigenției, pentru că toți sînt chemați să se afirme ca educatori pe întreg parcursul procesului de învățămînt. Totuși în ce cere să valorifice rezultatele formative ale fiecărei lecții și să-și pună în joc, pentru aceasta, multiple disponibilități — de buni organizatori ai colectivității de elevi, de fini psihologi, atenți la evoluția elevilor lor, de îndrumători apropiați ai acestora în cultivarea inteligenței, în formarea caracterelor, a idealurilor înalte de viață. Dar acestea sînt tocmai însușirile și disponibilitățile profesionale pe care le solicită și diriginția — firește, la un coeficient de intensitate mai înalt, într-un sens mai adînc, într-o perspectivă educațională mai largă. Cu alte cuvinte, munca de diriginție își pretinde profesorului în special calități care trebuie să-i fie proprii în general.

Destui profesori consideră dirigenția un „câlcii al lui Achile“, ea păruindu-le să fie o activitate în care sînt mai vulnerabili, mai nesiguri. Într-adevăr, constatăm noi rarori cit de dificil le este unor diriginți să-și încheie aceluiași educațional într-un ansamblu, să-i dea o perspectivă clară, să se aplice cu adevărat de elevi, să comunice cu ei într-un fel mai deschis, să întrebunțeze cu degete în întreg registru instrumentelor de învîțare. Și în acest raport, de fapt, nici la lecție nu le este mai ușor. Am putut constata, la unii profesori la ale căror lecții am asistat, o surprinzătoare metamorfoză intervenită din momentul în care și-au dat seama că ceea ce urmăreau era materia specialității lor, ci modul în care o valorifică în sens formativ: lecția pierdea din cursivitate, în locul degajării obișnuite se instala o anumită nesigură și stînjeneală, creștea frecvența clișeei „educative“. Unii chiar au mărturisit, uneori în glumă, alteleori mai în serios că au încercat aceeași senzație ca la o oră de diriginție „cu public!“ De fapt, profesorii își dau seama că este mai greu să educe decît să instruiască. Cu atât mai greu pentru cei care, prin pregătire primitivă, nu stăpînesc cu adevărat cheia cu care să poată pătrunde mai adînc în subtilitățile procesului formativ, în subtilitățile mecanismului său complex.

Toate acestea la un loc ne-ar pu-

tea determina să considerăm că o bună pregătire pentru munca de diriginție trebuie să fie, în fond, o bună pregătire generală, o pregătire cit mai completă pentru cariera profesională.

Locul unde se pun bazele unei asemenea „pregătiri generale“ este desigur sistemul învățămîntului superior, diversele institute și facultăți cu profil pedagogic. Cum însă realitatea arată că profesorii se achită mai lesne și mai degajat de sarcinile instructive și se inhibă, sau devin vulnerabili în fața obligațiilor lor formative, înseamnă că pe undeva pregătirea universitară a fost deficitară sau nu a îndejuns echilibrată în elementele ei de bază. Asupra necesității unei asemenea echilibrări în pregătirea profesională a viitorilor profesori atrag atenția și Directivele C. C. al P.C.R. privind dezvoltarea învățămîntului din țara noastră, care menționează necesitatea de a se asigura profesorilor „un orizont larg de informație științifică“ și „o bună formare pedagogică“. În fapt, cum s-a mai semnalat în altelea rânduri, tocmai această formare pedagogică pare a fi veriga mai slabă în sistemul pregătirii universitare a cadrelor didactice. Pedagogia și — în cadrul acesteia — teoria și practica educației nu ocupă încă un loc corespunzător. Este de asemenea necesară atenția ce se acordă disciplinelor menite să dea consistență formării pedagogice a viitorului dascăl — psihologia generală, psihologia copilului și a adolescentului, psihologia pedagogică, sociologia educației etc. — iar în procesul practicii pedagogice spațiul de mișcare al viitorilor dascăli în exerciciul funcțiilor educative este îndeajuns redus la minimum. Ar fi riscant, desigur, să li se cere să-și încheie ore de diriginție în fața unor elevi pe care nu-i cunosc, cu care n-au apucat să aibă decît legături ocazionale; ar putea în schimb face o bună ucenicie dacă ar fi grupați în echipe mici, sau chiar individual, pe lângă diriginții cei mai buni, pentru a participa activ la toate momentele activității lor complexe.

Pledoaria aceasta pentru o bună pregătire generală a profesorilor diriginți nu exclude desigur necesitatea unei aprofundări speciale a problemelor particulare ale muncii de diriginție. Practica ne oferă de fapt un cerc destul de larg de posibilități de a răspunde acestei necesități. Problema e dacă și cit le mobilizăm în interesul pregătirii și perfecționării profesorului în calitatea lui de educator, de diriginte. Bunoară, în evantaiul larg de acțiuni ale Institutului Central de perfecționare încă nu și-a găsit locul nici un stagiu, oricît de redus, pentru diriginți. Pe lângă un asemenea stagiu, responsabilii comisiilor metodice ale diriginților ar putea dezbate chiar de cîteva ori într-un an problemele muncii educative, adunîndu-se sub auspiciile Institutului Central de perfecționare în orasele universitare, în jurul catedrelor de pedagogie. Și examenele de grad ar putea constitui o pirghie de ridicare a calității muncii diriginților, cu atât mai mult cu cit, de regulă, inspecția nu ocolește dirigenția. Din păcate, însă, cel mai adesea se asistă la o singură oră de

dirigenție (care, firește, se pregătește minuțios, unii făcînd și repetiții), dîndu-se pentru ea note chiar mai mari decît la inspecția „de specialitate“. Procedul este, cum bine știm cu toții, formal și stimulează formalismul.

Pe plan local, casele corpului didactic și-ar putea asuma, la rîndul lor, răspunderea de a asigura o bună informație științifică în problemele de bază ale educației, de a iniția dezbateri, de a acorda printr-un cabinet anume destinat o asistență pedagogică specială profesorilor diriginți și de a înlesni circulația experienței pozitive în acest domeniu.

Desigur că la toate acestea își poate alătura contribuția și „Laboratorul diriginților“ din Institutul de științe pedagogice, nu numai prin lucrările sale, dar și prin participarea activă la diverse cursuri și stagii de perfecționare a profesorilor diriginți (în cazul că s-ar organiza), ca și prin raporturi mai apropiate cu cercurile largi ale acestor profesori. Colectivul laboratorului a și luat parte la cîteva consfățiri organizate de inspectoratele școlare județene, la înfîlțiri inițiate în școli de către comisiile metodice ale diriginților etc. Ne-am oferit de asemenea bucuria colaborării noastre la pildă, Casa corpului didactic a municipiului București ar găsi utilă propunerea de a include în programul său o „zi a diriginților“.

Există însă și o „școală“ anume a profesorilor diriginți, un organizator al preocupărilor de perfecționare: este comisia metodică a diriginților din fiecare școală. Multe comisii ale diriginților se înfățișează azi cu o experiență valoroasă, înlesnind informarea membrilor lor, încurajîndu-le studiul, prelucrînd și relansînd experiența bună patronînd chiar unele cercetări aplicative. Nu este însă mai puțin adevărat că numeroase asemenea comisii sînt încă inerte, avînd o activitate sporadică, formală. În această ordine de idei e chiar ciudat cum, deși tot mai mulți dascăli se conving că „ora deschisă de dirigenție“ este cu totul neindicată, ducînd la regizare și limitînd considerabil posibilitatea elevilor de a se exprima deschis, spontan, sincer, ea rămîne totuși la loc de cinste în planurile multor comisii ale profesorilor diriginți. Sigur, nu e totul să se scoatem; trebuie să ne gîndim ce punem la loc. Soluțiile nu lipsesc. Ne par, de pildă, indicate interasiistențele discrete, strict individuale, înregistrarea — de asemenea discretă — prin diverse mijloace tehnice moderne, a unor convorbiri cu elevii, jurnalele celor mai izbutite acțiuni ale profesorilor diriginți din școală etc.

Un lucru este, în orice caz, sigur: profesorii nu pot fi înveștiți să fie diriginți doar pe calea unor măsuri și acțiuni parțiale, unilaterale. În facultate, în cadrul pregătirii postuniversitare, la Casa corpului didactic, în comisia metodică a diriginților și, neîndoielnic, în munca educativă nemijlocită existentă, după cum se vede, încă destule rezerve care, pe deplin în valoare, ar putea face din dirigenție o înțeleasă preferată a profesorilor, teren optim de creație pedagogică, de afirmare a personalității educatorilor, de profunde satisfacții spirituale.

VIRGIL CARABA
șeful „Laboratorului diriginților“
Institutul de științe pedagogice

Oră de lectură în clasa a III-a, de la Școala generală din comuna Ogra, județul Mureș

Despre notele mari ale elevilor mici

Într-o conferință sau într-o discuție liberă, nu mai tîm mînt exact, s-a vorbit despre disonanțele învățămîntului matematic: între clasa a patra și a cincea, între clasa a opta și liceu, între liceu și facultate. Poate că acest decalaj de cerințe este determinat de faptul că exigența dăscălească este proporțională cu cultura de specialitate a examinatorului. În orice caz, urmările „discontinuității“ se resimt greu pe pielea elevilor.

Am asistat la o serbare de fine de an unde, la o clasă a treia, au existat douăzeci de premii și mențiuni. Totalul clasei era de treizeci și doi de elevi. Deci chiar mai mult decît o jumătate de clasă avea drept la „decorații“. La fiecare categorie de premii se citea o adresă de laudă. Erau, de pildă, cinci elevi cu media 10 absolut. Mărturisesc că am fost destul de descurcînt. Pe de o parte mă acuzam în gînd — și împrună cu mine și pe ceilalți profesori de liceu — că nu sînt în stare să cultiv în întreg lanul de desvîșiruri, că înașuși talente și stăvilec elanuri, că păcătuesc întru didactică și metodică. Pe de altă parte, mă gîndeam că dacă există asemenea profuziune de note foarte bune la clasele mici, atunci ori examinatorii se situează la nivelul unei minime exigențe, ori programele sînt depășite de fluxul impetuos al inteligenței ștîngărilor (lucru admisibil, dar nu chiar în această măsură). Deci nepotrivirea între „ce pot“ și „ce trebuie“ sîntă făcînd sub nivelul capacității lor — și tocmai aceasta li va face să capoteze în clasele mai mari. S-ar putea să fie o cauză a denivelării de aprecieri. Cum eram sigur că mai sînt și altele, mi-am propus să fac în anul următor, pentru lămurirea mea personală, un fel de sondaj discret în clasa respectivă, o prindu-mă în special la elevii cu media generală zece.

Trecînd, ulterior, la realizarea proiectului, am pus acestor elevi anumite întrebări. Am găsit într-adevăr printre ei copii cu o excepțională rapiditate de manevră a gîndului, alții cu o profunzime de raționament care ar face cinste și unui matur, dar am găsit și exemple care nici cel puțin nu înțelegeau răspunsurile date de colegii lor din primele categorii. Media, însă, o aveau toți aceeași. S-ar putea replica, așa cum mi-au și replicat cîțiva învățători, că a-

cești elevi, răspunzînd perfect la toate întrebările implicate de program și manual, merită nota maximă. Nu sînt partizanul notelor prin comparație. Dar dacă această comparație arată denivelări flagrante atunci, cu toată părerea de rău, unul singur poate fi „cel mai bun“.

Să presupunem totuși că nu facem aprecierea prin comparație cu alți elevi (deși desfid pe cel care îl înfluențează de ea). Se înțelege chestiunea notei zece. Despre ea s-a vorbit mereu, se mai vorbește, s-a scris și se mai scrie. Dați-mi voie să rezum, trecînd și prin filtrul meu: presupun că nota zece este meritată de copilul care, pe lângă faptul că știe tot ce trebuie să știe, mai face ceva în plus — și anume, stabilește legături în toate sensurile în materialul parcurș. Mulți vor spune că mai există și altele criterii pe care trebuie să le îndeplinească aspirantul la nota maximă — de pildă exprimarea, redactarea etc. B firesc ca fiecare să aibă criteriul propriu. În orice caz, un lucru este cert: că nota zece ar trebui dată cu mai multă greutate decît se dă în prezent. Vom constata atunci că într-o clasă rîmîn foarte puțini elevi apreciați la maximum. Vor fi, desigur, și cîteva elemente foarte bune cu nota nouă, iar notele celorlalte se vor alinia cuminți după ordinea lor firesc, ulterior verificată și în clasele mari.

De unde vine, ne vom întreba, această indulgență în dascălii începutului? Obiectiv ea n-ar trebui să existe, subiectiv ea există totuși. (Spun „subiectiv“ fără ca acest cuvînt să știrbească generația) Manevrele de apropiere dintre pedagog și copil sînt anevoioase, cel mic sînt susceptibil, delicat. Vin de la grîdiniță în cel mai fericit caz, iar adesea de-a dreptul din cuibul de rîșăft al părinților și al bunclilor. Vin cu farmecul îndicibil al vîrștelor mici. Cum să le reziziți? Și cum să nu le înfluențeze? Manevrele de apropiere se fac și de la învățător la familie. Este recomandabil, este foarte bine, dar... nici prea bine nu e bine! Există un anumit prag peste care, cu toată amabilitatea, nu trebuie să trecem. Or, acest prag este depășit adesea în raporturile noastre cu părinții elevilor mici, notele egalîndu-se sub semnul unei nivelări indulgente.

Consider acest fenomen explicabil fără a fi justificabil. Înseamnă, deci, că el poate — și trebuie — să fie remediat.
CONSTANTIN OTTESCU

Coordonatele superioare ale activității curente

(Urmare din pag. 1-a)

solicitat controlul muncii și sprijinul membrilor birourilor executive ale consiliilor județene ale sindicatelor, care se manifestă încă slab în activitatea comitetelor și grupurilor sindicale.

Adunările generale trimestriale reprezintă, după cum se știe (este drept nu chiar peste tot) forma statutară de manifestare în plen a grupei sindicale. Uneori însă, conținutul și deci eficiența acestora au fost diminuate fie din lipsa efortului de gîndire al unor organizatori. Se procedează la o succintă prezentare a rezultatelor la învățătură pe trimestrul școlar parcurs, cu neliștele exemple pozitive și negative, semănaînd lelt cu raportul prezentat de director cu o săptămîină (în cel mai fericit caz), cu o zi, ori chiar cu cîteva minute înainte. Din păcate, astfel de practici au persistat și în perioada recetelor electorale. La un mare liceu dintr-un centru de județ adunarea a avut loc după o altă sedință, avînd aproximativ aceeași componență fără să se dea cel puțin pauză.

Apar însă și alte „inițiative“. Adunările nu se organizează, în mod deliberat, trimestrial, ci anual. Organizatorul de grupă de la o casă de copii, unde se manifestau neajunsuri în munca educativă, a arătat că n-a tînut adunări trimestriale întrucît a considerat că nu e nevoie de acestea. Considera probabil firesc ca atitudinea educatorilor să se discute doar cu prilejul anchetelor disciplinare, care nu ocoliseră deloc instituția respectivă.

Experiența sindicatelor cu activitate permanentă și cu rezultate bune demonstrează că adunările trimestriale ale grupelor au un loc bine definit în viața colectivelor școlare. Adunarea trebuie să dea prilej exprimării deschise a opiniei colectivelui în legătură cu problemele majore ale școlii, să-și depreindă să gîndească și să aprecieze la dimensiunile intereselor generale ale instituției, spre bunul mers al acesteia, să pună în lumină limpede starea de spirit din colectiv, aducînd cu curaj în prim plan tot ce interesează colectivul. Nu există aspect de muncă de viață, de comportare, care să fie în afara sferei de preocupări a organizației școlare. Dar discuțarea oricărui aspect va fi utilă numai dacă va conduce la elaborarea de soluții care să fie recomandate conducerei școlii cu autoritatea plenui organizat, pentru a asigura îndeplinirea riguroasă, exemplară, a sarcinilor școlii.

Adunarea trimestrială își poate asuma și rolul de a informa membrii de sindicat asupra noutăților apărute în publicațiile de specialitate, pedagogice și metodice, asupra experimentelor inițiate în diferite școli sau asupra a ceea ce se preconizează în materie de învățămînt, prin prima cerințelor de azi și de viitor ale școlii noastre. În

adunări se pot face aprecieri asupra modului în care sînt minuite instrumentele de stimulare sau de dezaprobare, cum este aplicat Statutul personalului didactic etc.

Pentru îndeplinirea cu succes a unor asemenea funcții, adunarea generală a grupei trebuie să fie însă temeinic pregătită, bine condusă și axată pe cele mai stringente interese de ordin etico-profesional, de natură să permită manifestarea civică a tuturor și a fiecăruia în parte.

Valorificarea deplină a potențialului uman este o cerință de prim ordin în asigurarea succesului muncii. Satisfacerea acestei cerințe impune, în primul rînd, cunoașterea volumului și profunzimii pregătirii cadrelor didactice, a personalului didactic ajutat și al celui auxiliar, în scopul îndeplinirii sarcinilor sporite formulate pentru fiecare post, catedră, funcție. Fiecare la locul său este o individualitate responsabilă, încadrată într-un angrenaj care trebuie să funcționeze ireproșabil. Pentru cunoașterea cit mai profundă a cadrelor, sindicatele pot iniția studii în colaborare cu conducerea școlii, sub îndrumarea organizației de partid, orientînd aceste activități spre cunoașterea profesională. În acest fel, sindicatele din școli vor fi deplin angajate în efortul general de promovare a atitudinii înalte față de munca intelectuală și vor susține acțiunile metodice și de perfecționare inițiate de organele de stat.

Problemele sociale sînt destul de des tratate estompat sau chiar confuz. Se trece ușor peste modul în care se aplică actele normative ce reglementează salarizarea și normarea muncii, mîncarea personalului didactic, după cum nu se aminteste suficient despre condițiile igienice care trebuie asigurate activității în diferite locuri de muncă. În numeroase școli, concediile nu se planifică decît abia la sfîrșitul anului școlar, motiv de griji mărturisite adesea public de către cei ce vor să-și procure bilete de odihnă sau tratament fie prin sindicat, fie prin O.N.T. Atenția pentru sănătatea celor ce lucrează în școli e concretizată în preajma acțiunii. Se impune să recitim cu atenție Statutul U.G.S.R. pentru a aprofunda caracterul și amploarea îndatoririlor ce ne revin și în această direcție.

Dacă la toate acestea adăugăm necesitatea vitală a inițiativei, a spiritului receptiv și creator, a perspectivei, a sensibilității față de problemele vieții colectivelui și dorința fierbinte de a onora mandatul încredințat, voința de a ridica printr-o contribuție eficientă prestigiul organizației, vom întregi și încheia considerațiile expuse în legătură cu unele aspecte ce privesc activitatea sindicatelor din școli în această etapă.

Cercul de navomodel de la Casa pionterilor din Timișoara

POEZIE—ȘCOALĂ

(Urmare din pag. 1-a)

mari curente literare din istoria umanității — clasicismul antic, renașterea, romantismul — trebuie amintite numele cîtorva zeci de autori și titlurile principalelor opere ale acestora, în două ore trebuie încheiată „studierea“ lui Shakespeare, într-o oră monumentală operă balzacică, în aproximativ 15 minute dramaturgia lui Ibsen. În asemenea condiții este ilimpede să se debeată generalități, se fac caracterizări nediferențiate, se dă o informație schematică, de tablou sinoptic, în timp ce atingerea obiectivelor majore urmărite prin introducerea studiului literaturii universale rămîne mai departe doar un deziderat“.

Rezultă din ceea ce spun interlocutorii noștri, ca și din propriile noastre investigații, că în predarea literaturii trebuie să se schimbe ceva. Nu credem, firește, că este cazul să se renunțe la formarea unui orizont literar de ansamblu, sau să se părăsească prezentarea evoluției istorice a literaturii, socotim însă că se impune curajul selecției. Menținînd esențialul, continuînd să prezentăm istoria marilor curente literare și artistice, le putem ilustra prin studii aprofundate al unor opere citite de elevi în întregime, care să le dea imaginea cuprinzătoare a momentelor de vîrf ale literaturii. S-ar putea chiar — cu titlu experimental sau cu caracter permanent — ca aceste opere ilustrative să fie schimbate de la an la an. În orice caz, un

asemenea contact aprofundat al adolescenților cu principalele opere literare formază gustul artistic, permite pătrunderea reală în sfera problemelor esteticeului.

Nu se pune însă numai problema „ce predăm“, ci și „cum predăm“. Ocupîndu-se de raporturile dintre programa de literatură și creația literară, criticul de artă DINU SĂRARU sublinia faptul că există, mai ales în domeniul poeziei, între materia școlară pe de o parte și realizările și tendințele literaturii actuale pe de altă parte.

„Mulți elevi, spunea Dinu Săraru, consideră, din pricina unui studiu clasicizant în exces, că singurele criterii de apreciere a unei poezii sînt cele care se aplică la „Juna Rodică“. Această unilateralitate este în cea mai mare măsură rezultatul acumulării unor grave deficiențe determinate de modul cum a fost orientată literatura într-un trecut nu prea îndepărtat și la a căror lichidare nu s-a operat cu toată înțelegerea. Nu este mai puțin adevărat că studiul literaturii în școală nu a evoluat cuprinde niciodată „la zi“ publicațiile literaturii ca atare. El trebuie să direcționeze însă orientarea tinerilor către acest domeniu și să înregistreze cu mai multă sensibilitate ceea ce este cu adevărat valoros și confirmat în peisajul literar contemporan.“

La problema modalităților studiului literaturii s-a referit și pro-

fesorul ION DUMITRESCU, care a afirmat: „Multă vreme, ceea ce e interesat în primul rînd în studiul poeziei a fost conținutul, forma fiind lăsată pe cel de al doilea plan. Azi, cînd lucrurile au devenit mai clare, simțim încă destul de greu urmările acestui mod de concepere a studiului poeziei. Aș dori să reamintesc aici celor care sînt încă tributari concepției antinomice despre formă și fond, cîteva cuvinte care aparțin unui mare poet al Franței, Paul Valery: „Spre deosebire de forma unui mesaj în proză, care dispăre de îndată ce mesajul a fost comunicat — spunea Valery — forma unei poezii face parte din însăși rațiunea de existență a acesteia și nu poate să nu reziste în timp, dacă avem de a face cu o poezie adevărată.“

Considerăm că interlocutorul nostru este pe deplin îndreptățit atunci cînd se opune unei analize așa zise „de conținut“, care, în fapt, nivelează perfect, pînă la totală confuzare, trăsăturile caracteristice ale diferitelor genuri literare. Cu adevărat util pentru studiul poeziei, al literaturii în general, este să-i obișnuim pe elevi să exprime ceea ce au resimțit cu prilejul lecturii unei poezii, fără să recurgă la intermediul unor clișee. Pentru aceasta trebuie, desigur, să-i înțîm în cunoașterea tehnicilor poeziei — fără a ne opri exclusiv la o analiză tehnicistă — să-i determinăm să descopere va-

loarea și sursele limbii literare, să-i facem să-și dea seama că imaginea poetică nu este exclusiv reproductivă și nici nu depinde exclusiv de imaginația poetului.

O sală extrem de utilă pentru apropierea tineretului școlar de poezie o constituie reluarea tradițiilor înfîlțirilor între scriitori și tineri, tradiție care are în țara noastră o deosebită strălucire. Octavian Goga, Mihail Sadoveanu, Camil Petrescu, Lucian Blaga, Eugen Lovinescu și alte personalități prestigioase ale literaturii noastre au venit, nu o dată, printre tinerii din școli să le vorbească despre arta cuvîntului și să le illustreze uriașă forță a acestuia.

„Înfîlțirile cu corifeii literaturii — își amintesc prof. CONST. MARINESCU — au lăsat urme adînci în viața multora dintre intelectualii generației mele. Pentru unii aceste înfîlțiri au dat sensuri noi lecturii literare, altora le-au relevat voința. Trebuie să mărturisesc că ceea ce m-a impresionat profund din prima clipă a contactului cu marii scriitori pe care am avut fericele să-i cunosc, a fost personalitatea lor puternică și în același timp apropiată impresia de unitate între valoarea opereii și comportarea omului. Este o pildă minunată pe care mi-aș permite să o dau tinerilor scriitori ce vin astăzi în școli. Nu vreau să par retorici, dar aș adăuga în această privință: elevii nu ascultă numai, și privesc, sau în primul rînd vă privesc. Ei caută în scriitor, așa cum caută în orice om care le stîrnete admirația, un model de viață“.

Pornînd de la deosebita valoare a înfîlțirilor dintre elevi și marile

personalități artistice ne gîndim că Televiziunea — în cadrul emisiunilor educative sau, și mai bine, ale telescolii — permite „înfîlțirea“ elevilor din toate colțurile țării cu măiestrii literaturii noastre contemporane. Sugerăm înfișarea unui cîntec de emisiuni care, avînd drept cadru o înfîlțire reală a unui scriitor consacrat cu elevii dintr-o anumită școală, poate și de fapt „înfîlțirea“ lui cu toți tinerii și cititorii din școli. Desigur, nu vom cere în asemenea prilejuri scriitorului să-și „explice“ în mod didactic opera, ci să transmită acele cheie nevăzută și subtilă de pătrundere în atmosfera creației literare.

În general Televiziunea are multiple posibilități de a cîștiga interesul tinerilor pentru poezie, prin emisiuni-recital concepute special. Aici nu se pune problema de a porni, ca în plastică, „ab ovo“ (căci o parte din teren a fost destelenită de școală), ci de a concentra lumina reflectoarelor pe marile valori poetice ale secolului nostru, începînd cu Arghezi, Ion Barbu și Blaga și evoluînd clar în limitele criteriului estetic.

Pe lângă asemenea emisiuni, șezătoarele literare, deplasarea măiestrilor cuvîntului în școli pot fi un util punct de înfîlțire între literatura contemporană și învățămînt. Evidență însă că așa cum se impune o concepție clară și o metodologie adecvată în eliminarea formelor perimate din predarea literaturii, se impune o concepție clară și o metodologie corespunzătoare în organizarea acestor înfîlțiri.

„Înfîlțirile de acest fel — afirmă criticul literar GHEORGHE ACHI-

TEI — impun o atentă pregătire prealabilă care, în esență, constă în cercetarea atentă a valorilor autentice de pseudovalori. Firmamentul literaturii noastre actuale beneficiază de constelații poetice cu strălucire veritabilă și de o critică științifică obiectivă, ceea ce permite să-și putem pune la adăpost pe cititorul adolescent de asaltul strălucirilor de sticlă colorată. Scotese că am răspunde unor reale necesități și am veni în întîmpinarea unor cerințe ale corpului didactic de specialitate dacă, în cadrul șezătoarelor literare, un critic ar efectua în prealabil determinarea lapidară a coordonatelor de referire în ceea ce privește structura lucrărilor și personalitatea poezilor care se prezintă tînrului auditoriu“.

O cale încă insuficient explorată de integrare a poeziei în sfera de preocupări a tinerii generații este încurajarea dezvoltării unor nu-

clele de poezie autentică, în școală chiar.

„Mi se pare binevenit faptul că în școală se creează cemacluri literare ale elevilor — ne-a spus prof. Gh. BURCESCU. Acestea sînt forme specifice de îndrumare într-un domeniu artistic în care nu au fost create — pentru că nici n-ar fi utile — școli speciale. Cred că participarea scriitorilor, a poezilor și criticilor literari la îndrumarea activității cemaclurilor școlare, la realizarea selecției de valori estetice cerută de ridicarea nivelului calitativ al revistelor editate de școli ar favoriza mult înfîlțirea elevilor cu adevărat poezie“.

Credem că interlocutorul nostru are dreptate și considerăm că nu s-a procedat bine acolo unde au fost erijați în îndrumători ai revistelor și ai cemaclurilor școlare tineri ce se află ei înșiși la începuturile meseriei poeziei. Cum pot da îndrumări asemenea mentorilor care mai au ei înșiși aproape totul de învățat?

Reiese cert, la sfîrșitul acestui succint tur de orizont pe coordonatele școlară-poezie, că orice soluție valabilă, operantă, trece prin cunoașterea și transpunerea în practica didactică și educativă a unor adevăruri teoretice fundamentale. Ne referim la specificitatea și valențele cunoașterii artistice, la dialectica raportului formă-conținut, la multiplicitatea personalităților și manifestărilor poetice. Relevarea lor în profunzime, bazată pe o concepție științifică și cu ajutorul unor forme flexibile, adecvate este o condiție esențială a formării concepției estetice a tineretului. Și tot atât de esențială este prezența raporturilor cu creația artistică contemporană în tot ce are ea mai expresiv, reprezentativ și autentic, ca o condiționare a educației în actualitate pentru viitor. Altfel riscăm ca elevii să se oprească la nivelul poeziei clasice sau, și mai grav, la nivelul unor criterii estetice pseudo-clasicizante, situație inacceptabilă azi, cînd raporturile tineretului cu artele, cu literatura sînt chemate să constituie, alături de raporturile cu știința, cu tehnica, o componentă definitorie pentru structura sa spirituală.

DISCIPLINELE PENTRU CONCURSUL DE ADMITERE ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR

— PENTRU ANUL UNIVERSITAR 1970-1971 —

După cum s-a anunțat, concursul de admitere în învățământul superior pentru anul universitar 1970/1971 începe la data de 10 iulie a.c. Pentru informarea viitorilor candidați publicăm disciplinele și probele de concurs. Rețeaua instituțiilor de învățământ superior, programele disciplinelor, ca și detaliile privind organizarea și desfășurarea concursului sint cuprinse în broșura „Admiterea în învățământul superior — 1970” care se află sub tipar.

A. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR TEHNIC

I. Cursuri de ingineri, arhitecți

1. Facultatea de electronică și telecomunicații (toate secțiile); Facultatea de electrotehnică (toate secțiile); Facultatea de mecanică (toate secțiile); Facultatea de electromecanică (toate secțiile); Facultatea de mecanică agricolă; Facultatea de energetică (toate secțiile); Facultatea de tehnologia construcțiilor de mașini (toate secțiile); Facultatea de industrie ușoară (toate secțiile); Facultatea de mașini și utilaj petrolier; Facultatea de forajul sondelor și exploatarea zăcămintelor de petrol și gaze; Facultatea de mine; Facultatea de construcții feroviare, drumuri și poduri (toate secțiile); Facultatea de geologie tehnică; Facultatea de instalații pentru construcții; Facultatea de mașini și utilaj pentru construcții; Facultatea de transporturi (toate secțiile); Facultatea de hidrotehnică (toate secțiile); Facultatea de industria lemnelui.

— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*), trigonometrie, elemente de analiză matematică*) — scris și oral.
— Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară și căldură) — scris.
2. Facultatea de metalurgie (toate secțiile):
— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*), trigonometrie) — scris și oral.
— Fizică (mecanică, fizică moleculară și căldură) — scris.
3. Facultatea de chimie industrială (toate secțiile); Facultatea de tehnologia și chimizarea petrolului și gazelor:
— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral.
— Matematici (algebră și elemente de analiză matematică**) — scris.
— Fizică (optică, fizică moleculară și căldură) — scris.

4. Facultatea de industrie alimentară și tehnica pescuitului (secția de industrie alimentară):
— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral.
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris.
5. Facultatea de industrie alimentară și tehnica pescuitului (secția tehnică pescuitului și piscicultură):
— Zoologie sau botanică (la alegere) — scris și oral.
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris.
6. Facultatea de silvicultură și exploatarea pădurilor:
— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*), trigonometrie) — scris și oral.
— Botanică — scris.
7. Facultatea de arhitectură și urbanism:
Etapa I — eliminatorie:
— probe practice de aptitudini:
a) desen tehnic.
b) desen liber.
Etapa a II-a:
— Matematici (algebră, trigonometrie, geometrie plană și în spațiu*) — scris și oral.

II. Cursuri de subingineri

1. Secțiile de electrotehnică; electrodinamică; termoelectricitate; electrotehnică aplicată; tehnologia prelucrării la rece; întreținere și repararea auto; montarea și întreținerea utilajului chimic; instalații pentru construcții; topografie minieră; mine; electromecanică minieră; forajul sondelor și exploatarea zăcămintelor de petrol și gaze; electromecanică petrolieră; construcții civile și industriale; construcții hidrotehnice; drumuri și poduri; construcții și întreținere feroviară; îmbunătățiri funciare; mașini și utilaj pentru construcții:
— Matematici (algebră, geometrie plană*), trigonometrie) — scris și oral.
— Fizică (mecanică, fizică moleculară și căldură) — scris.

2. Secțiile de metalurgie ferasă (furnale și oțelării); forje și tratamente termice:
— Matematici (algebră, geometrie plană*), trigonometrie) — scris și oral.
— Fizică (mecanică, fizică moleculară și căldură) — scris.
3. Secțiile de tehnologia chimică organică; tehnologia chimică a macromoleculor; morărit și panificație; industrii alimentare extractive; industrii alimentare de origine animală; industrii alimentare de origine vegetală:
— Chimie organică — scris și oral.
— Matematici (algebră) — scris.
4. Secțiile de tehnologia chimică anorganică; tehnologia siliciatilor și compuşilor oxidici:
— Chimie anorganică — scris și oral.
— Matematici (algebră) — scris.
5. Secția de cadastru funciar:
— Matematici (algebră, geometrie plană*), trigonometrie) — scris și oral.
— Fizică (mecanică, optică) — scris.

B. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR AGRICOL

1. Facultatea de agricultură și Facultatea de horticultură:
— Botanică — scris și oral.
— Chimie (anorganică și organică) — scris.
2. Facultatea de medicină veterinară; Facultatea de zootehnică:

— Zoologie sau anatomia și fiziologia omului (la alegere) — scris și oral.
— Chimie (anorganică și organică) — scris.
C. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR ECONOMIC

1. Facultatea de economia producției (secțiile economia industriei, construcțiilor și transporturilor, economia agriculturii); Facultatea de finanțe; Facultatea de contabilitate; Facultatea de comerț (secția economia comerțului interior); Facultatea de economie generală; Facultățile de studii economice din Cluj, Iași, Craiova și Timișoara (toate secțiile):
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris și oral.
— Economie politică — scris.
2. Facultatea de calcul economic și cibernetică economică (secția statistică):
— Matematici (algebră, trigonometrie, elemente de analiză matematică**) — scris și oral.
— Economie politică — scris.
3. Facultatea de calcul economic și cibernetică economică (secțiile mecanizarea și automatizarea calculului economic; cibernetică economică):
— Matematici (algebră, trigonometrie, elemente de analiză matematică**) — scris și oral.
— Fizică (mecanică și electricitate) — scris.
4. Facultatea de comerț (secția economia comerțului exterior):
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris și oral.
— O limbă străină la alegere (engleza, franceza, germana, rusa) — scris.
— Economie politică — oral.
5. Facultatea de comerț (secția merceologie):
— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral.
— Matematici (algebră, trigonometrie) — scris.

D. ÎNVĂȚĂMÎNTUL UNIVERSITAR

1. Facultatea de matematică-mecanică; Facultatea de matematică:
— Algebră, trigonometrie, elemente de analiză matematică*) — scris și oral.
— Geometrie plană și în spațiu*), geometrie analitică — scris.
2. Facultatea de fizică:
— Fizică (mecanică, optică, fizică moleculară și căldură, electricitate, fizică nucleară) — scris și oral.
— Matematici (algebră, geometrie plană și în spațiu*), trigonometrie) — scris.
3. Facultatea de chimie; Facultatea de fizică (secția fizică-chimie):
— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral.
— Matematici (algebră, calcul diferențial) — scris.
— Fizică (optică, fizică moleculară și căldură) — scris.
4. Facultatea de biologie; Facultatea de biologie-geografie (secția biologie):
— Botanică sau zoologie (la alegere) — scris și oral.
— Anatomia și fiziologia omului — scris.
5. Facultatea de geologie-geografie; Facultatea de biologie-geografie (secția geologie):
— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral.
— Geografie fizică și elemente de geologie — oral.
— Zoologie — scris.
6. Facultatea de geologie-geografie; Facultatea de biologie-geografie (secția geografie):
— Geografia fizică și economică a Republicii Socialiste România — scris și oral.
— Geografia economică și politică a lumii — scris.
7. Facultatea de istorie; Facultatea de istorie-filozofie (secția istorie):
— Istoria României — scris și oral.
— Istoria universală modernă și contemporană — scris.
8. Facultatea de filozofie (secția filozofie); Facultatea de istorie-filozofie (secțiile filozofie; sociologie-psihologie):
— Elemente de filozofie și socialism științific — scris și oral.
— Psihologie — scris.
9. Facultatea de filozofie (secția sociologie):
— Elemente de filozofie și socialism științific — scris și oral.
— Elemente de economie politică — scris.
— Elemente de analiză matematică*) — scris.
10. Facultatea de filozofie (secția pedagogie) — secundar limba și literatura română):
— Psihologie — scris și oral.
— Literatură română — scris.
11. Facultatea de filozofie (secția psihologie); Facultatea de istorie-filozofie (secția psiho-pedagogie specială):
— Psihologie — scris și oral.
— Anatomia și fiziologia omului — scris.
12. Facultatea de drept (toate secțiile):
— Elemente de filozofie și socialism științific — scris și oral.
— Istoria României — scris.
13. Facultatea de limba și literatura română; Facultatea de filologie (secția limba și literatura română — secundar o limbă romanică):
— Literatură română — scris și oral.
— Limba română — scris.

— O limbă romanică sau limba latină***) — scris.
14. Facultatea de limbi romane, clasice și orientale (secțiile: limba și literatura franceză — secundar limba și literatura română; limba și literatura italiană — secundar limba și literatura română; limba și literatura spaniolă — secundar limba și literatura română; secția limbi și literaturi clasice); Facultatea de filologie (secția limba și literatura franceză — secundar limba și literatura română sau limba și literatura maghiară):
— Limba franceză sau limba romanică respectivă (pentru secțiile limbi clasice, limba latină) — scris și oral.
— Limba și literatura română sau limba și literatura maghiară — scris.
15. Facultatea de limbi romane, clasice și orientale (secția limbi și literaturi orientale — secundar limba și literatura română):
— Limba orientală respectivă sau una din limbile: engleză, franceză, germană, rusă — scris și oral.
— Limba și literatura română — scris.
16. Facultatea de limbi germanice (secțiile: limba și literatura engleză — secundar limba și literatura română; limba și literatura germană — secundar limba și literatura română); Facultatea de filologie (secțiile: limba și literatura engleză — secundar limba și literatura germană; limba și literatura germană — secundar limba și literatura maghiară):
— Limba engleză sau limba germană — scris și oral.
— Limba și literatura română sau limba și literatura maghiară — scris.
17. Facultatea de limbi germanice; Facultatea de filologie (secțiile: limba și literatura engleză — secundar limba și literatura germană; limba și literatura germană — secundar limba și literatura maghiară):
— Limba engleză sau limba germană (specialitate principală merceologie) — scris și oral.
— Limba germană sau limba engleză (specialitate secundară) — scris.
— Limba și literatura română — scris.

18. Facultatea de limbi slave (toate secțiile); Facultatea de filologie (secția limba și literatura rusă — secundar limba și literatura română sau limba și literatura maghiară):
— Limba rusă sau limba slavă respectivă — scris și oral.
— Limba și literatura română sau limba și literatura maghiară — scris.
19. Facultatea de filologie (secția limba și literatura maghiară — secundar o limbă străină):
— Limba și literatura maghiară — scris și oral.
— Limba română — scris.
— Limba străină — scris.

E. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR DE MEDICINĂ ȘI FARMACIE

1. Facultatea de medicină (toate secțiile); Facultățile de pediatrie și stomatologie:
— Anatomia și fiziologia omului — scris și oral.
— Chimie organică — scris.
— Fizică (noțiuni de fizică atomică și nucleară, optică, fizică moleculară și căldură) — scris.
2. Facultatea de farmacie:
— Chimie (anorganică și organică) — scris și oral.
— Botanică — scris.

F. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR DE ARTĂ

1. Facultatea de teatru (secția artă dramatică):
Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (recitarea unor versuri indicate de comisie pe baza repertoriului candidatului; controlul simțului muzical și ritmic) — oral.
Etapa II-a:
— Literatură română — scris.
— Lectură artistică, mișcare și comportare scenică, recitare (poezii diferite ca specii literare din literatura clasică și contemporană — probă practică (oral).
— Interpretarea unui monolog sau a unei scurte scene dintr-o piesă de teatru — probă practică (oral).
Pentru Institutul de teatru din Tg. Mureș se adaugă:
— Literatură maghiară — scris.
2. Facultatea de teatru (secția regie de teatru — 4 ani)
Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (exerciții pentru aprecierea spiritului de observație memoriei și imaginației; colocviu pe teme de literatură și teatru în limitele programelor analitice a liceului) — oral.
Etapa a II-a:
— Analiza unei lucrări artistice din repertoriul de concurs — scris.
— Literatură română — scris.
— Probă de specialitate (improvizații pe teme date de comisie în funcție de psihologia unui personaj, de mediul inconjurător și de conflict. Transpunerea în imagini scenice a unei povestiri propuse de candidat. Realizarea unor puneri în scenă indicate de comisia de examinare) — oral.
3. Facultatea de teatru (secția regie de film) — 4 ani
Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (exerciții pentru aprecierea spiritului de observație, memoriei vizuale, atenției și puterii de concentrare; povestire din literatura ro-

mană sau universală; colocviu de cultură cinematografică pe baza filmelor cuprinse în repertoriul indicat de institut) — oral.
Etapa a II-a:
— Analiza unui film prezentat candidaților în cadrul probei — scris.
— Probă de specialitate (improvizații pe teme date de comisie; povestire; o schiță de compoziție; transpunerea unor acțiuni în imagini și în mișcare; realizarea unor puneri în scenă indicate în bilete de examen) — oral.
Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (improvizații pe teme date de comisie; povestire; o schiță de compoziție; exerciții de iluminare cu o singură sursă de lumină; colocviu de cultură cinematografică pe baza filmelor cuprinse în repertoriul indicat de institut) — oral.
Etapa a II-a:
— Analiza unei lucrări artistice din repertoriul de concurs — scris.
— Fizică (optică) — scris.
— Probă de specialitate (exerciții de imaginație și fantezie pe teme date de comisie; analiza compozițională a unor fotografii, reproduceri, diafilme) — oral.
5. Facultatea de teatru (secția teatologie-filologie):
Etapa I — eliminatorie:
— Probă de aptitudini (analiza unui film și a unei piese din dramaturgia românească prezentate candidaților în cadrul probei) — scris.
Etapa a II-a:
— Literatură română — scris.
— Istoria universală (capitolele de istoria culturii) — scris.
— Probă de specialitate (colocviu pe teme de cultură generală, literară, teatrală și cinematografică în limitele programei analitice a liceului) — oral.
6. Facultatea de teatru (secția regie de film) — 2 ani
Etapa I — eliminatorie:
— Verificarea spiritului de observație, fanteziei, memoriei vizuale, atenției, puterii de concentrare prin analiza unor seturi de fotografii și obiecte propuse de comisie; Povestire din literatura clasică sau contemporană aleasă și pregătită anterior de candidat expusă în imagini cinematografice; Povestire în imagini cinematografice pe o temă dată de comisie; Analiza unui personaj din filmele de repertoriu (indicat de institut) — probă practică (oral).
Etapa a II-a:
— Analiza regizorală a unui film avanspremieră fixat de comisie — scris.
— Executarea pe platourile Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale”, cu asistența tehnică necesară, a unei lucrări filmate pe o temă dată de comisie — probă practică (oral).
— Susținerea lucrării filmate pe tema indicată de comisie — oral.
7. Facultatea de teatru (secția regie de teatru) — 2 ani.
Etapa I — eliminatorie:
— Încercarea unui act (ales de candidat) din piesa pentru care a prezentat caietul de regie și susținerea concepției regizorale — probă practică (oral).
Etapa a II-a:
— Istoria teatrului universal și românesc — scris.
— Limbă străină (franceză, engleză, germană, rusă) la alegere — scris.
— Dizertație pe o temă aleasă de candidat legată de teoria regiei sau a teatrului — oral.

NOTĂ:
Candidații la secțiile de regie de film și regie de teatru cu durata de 2 ani vor prezenta odată cu actele de înscriere:
— caietul de regie al unei piese (regie de teatru).
— un dosar cu lucrările executate în domeniul teoriei și practicii cinematografice (regie de film).
8. Facultatea de teatru (secția operorie de film) — cursuri fără frecvență — (numai pentru operatorii în funcțiune):
— Analiza unei lucrări din repertoriul de concurs — scris.
— Fizică (optică și electricitate) — scris.
— Realizarea a două fotografii pe teme date de comisie — probă practică.
— Susținerea unei lucrări de zece minute realizată de candidat în producție în cadrul unui colocviu de cultură cinematografică — oral.
9. Facultatea de instrumente și canto (secțiile instrumente de coarde, suflat, percuzii și pian — orgă):
Etapa I — eliminatorie:
— Probă instrumentală — lucrări din programa de concurs; obligatorii; la alegerea candidatului; indicate de comisie — probă practică.
Etapa a II-a:
— Cîntire la prima vedere — probă practică.
— Teorie și solfegiu — probă practică (oral).
10. Facultatea de instrumente și canto (secția canto):
Etapa I — eliminatorie:
— Probă vocală (întinderea și calitatea voci) a piesă din repertoriul vocal la alegerea candidatului — probă practică.
Etapa a II-a:
— Probă de interpretare — piese obligatorii din repertoriul de

concurs indicate de comisie — probă practică.
— Teorie și solfegiu — probă practică (oral).
11. Facultatea de compoziție și muzicologie (secția — profesori de muzică):
— Verificarea auzului, ritmului, memoriei muzicale (probă eliminatorie) — probă practică.
— Teorie și solfegiu — probă practică (oral).
— Dictat colectiv — probă practică.
— Literatură română — scris.
12. Facultatea de compoziție și muzicologie-secția teoretică (compoziție, muzicologie, dirijată orchestral și cor academic):
— Teorie și solfegiu (probă eliminatorie): Teoria muzicii; Solfegii în toate cheile; Dictat melodic, polifonic la 2 voci și armonio la 4 voci — scris și oral.
— Armonie (probă eliminatorie): realizarea unei teme cu acorduri principale și secundare, progresii, note melodice; în majorul natural și minorul cu cele 3 variante (natural, armonio și melodic) — probă practică.
— Pian; Bach — Invențiuni la 2 și 3 voci; O sonată clasică; Cîntire la prima vedere — probă practică.
— Istoria muzicii universale; elasticismul — scris.

13. Facultatea de arte plastice (secțiile: pictură, sculptură și grafică): Facultatea de arte decorative (secțiile: pictură monumentală, scenografie, ceramică-sticlă-metal, arte textile):
— Desen, cap după model viu (creion sau cărbune) — probă practică.
— Schițe după model viu (10 schițe X 10 minute fiecare) — probă practică.
— Pictură în ulei sau modelaj (cap după model viu la secțiile de arte plastice; o temă indicată de comisie la secțiile de arte decorative) — probă practică.
— Schiță de compoziție (se execută pe o temă indicată de comisie, într-o singură zi, în tehnica aleasă de candidat) — probă practică.

14. Facultatea de arte decorative (secția arta interiorului și estetica formelor industriale):
— Probă de desen — desen după model (gips) în creion sau cărbune — probă practică.
— Schițe după model viu (10 schițe X 10 minute fiecare) — probă practică.
— Probă de culoare — natură statică cu obiecte colorate (tehnica la alegere) — probă practică.
— Schiță de compoziție (se execută pe o temă indicată de comisie, într-o singură zi, în tehnica aleasă de candidat) — probă practică.
15. Facultatea de arte plastice (secția istoria și teoria artei):
— Istoria universală și istoria României (capitolele de istoria culturii) — scris.
— Literatură română — scris și oral.
— Limbă străină (engleza, franceza, germana, rusa) la alegere — scris.

G. ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR PEDAGOGIC

1. Facultatea de matematică:
— Matematici (aritmetică, algebră și trigonometrie) — scris și oral.
— Geometrie (plană și în spațiu*) — scris.
2. Facultatea de fizică-chimie:
— Fizică (mecanică, optică și electricitate) — scris și oral.
— Chimie (anorganică și organică) — scris.
3. Facultatea de științe naturale:
— Botanică sau zoologie (la alegere) — scris și oral.
— Anatomia și fiziologia omului — scris.
4. Facultatea de istorie-geografie; Facultatea de filologie (secția istorie-geografie):
— Istoria României — scris și oral.
— Geografia fizică și economică a Republicii Socialiste România — scris.

Dezbateră proiectelor de programe pentru clasele I-X ale școlii generale

Pe baza noului plan de învățământ al școlii generale de 10 ani, care se aplică în prezent la clasele I-II și a X-a, au fost elaborate proiectele de programe pentru clasele I-X, de către Institutul de științe pedagogice, cu sprijinul unor colective largi de învățători și profesori.
Pentru a da posibilitatea unui număr cât mai mare de cadre didactice să participe la îmbunătățirea și definitivarea programelor, au fost tipărite proiectele acestora pentru toate obiectele de învățământ, care vor fi difuzate, prin inspectoratele școlare, în circa 40 școli generale din fiecare județ.
Școlile care vor primi aceste proiecte de programe vor organiza studierea și dezbateră lor de către învățătorii claselor I-IV și de către profesorii de specialitate care predau la clasele V-X în cadrul cadrelor (comisiilor metodice).
Observațiile și propunerile vor fi analizate în consiliile pedagogice și vor fi sistematizate, separat pentru clasele I-IV și separat pentru fiecare specialitate.
Observațiile și propunerile sistematizate în acest mod vor fi înaintate de către fiecare școală, până la 30.III.1970, Institutului

de științe pedagogice, str. Sfinții Apostoli nr. 14, sectorul 6, București.
În analizarea programelor, cadrele didactice sînt rugate să se căluzească după următoarele cerințe:
— realizarea unei dozări raționale a volumului de cunoștințe și succesiunea acestora pe ansamblul claselor I-X;
— corelația dintre diferite obiecte de învățământ;
— reflectarea în conținutul diferitelor obiecte de învățământ a unor elemente noi din realizările actuale ale științei, tehnicii și ale culturii în general;
— selectarea și organizarea cunoștințelor în programe în vederea însușirii de către elevi a ideilor fundamentale din domeniul diferitelor științe, a înlăturării elementelor neesențiale, în scopul asigurării accesibilității și evitării supraîncărcării;
— accentuarea caracterului aplicativ al cunoștințelor prin referiri la diferitele domenii ale vieții, ale practicii, prin locul pe care-l ocupă în programele lucrărilor de laborator, exercițiile, demonstrațiile, rezolvările de probleme ș.a.;
— raportul dintre diferitele activități (ore de predare, recapitu-

ture, lucrări scrise, lucrări de laborator, ore la dispoziția profesorului), în vederea predării cunoștințelor, consolidării lor și a formării precepțiilor și deprinderilor de muncă;
— evidențierea și concretizarea funcției educative și diferitelor obiecte de învățământ, a contribuției specifice a acestora la formarea concepției științifice despre lume la elevi, în educarea lor patriotică, moral-cetățenească;
— îmbinarea principiilor de organizare concentrată și liniară a conținutului diferitelor obiecte de învățământ, astfel încît aceasta să servească procesul aprofundării cunoștințelor și totodată evitarea supraîncărcării;
— contribuția obiectelor cu caracter tehnic și a lucrărilor practice prevăzute la clasele V-X și în special a celor de la clasele IX-X la orientarea școlară și profesională a elevilor, la educarea dragostei față de muncă.
În nota introductivă a fiecărei programe sînt prezentate pe larg particularitățile și modul în care au fost ilustrate aceste principii generale, ceea ce va veni în sprijinul cadrelor didactice. În formularea observațiilor și propunerilor.

PROGRAMELE EXAMENULUI DE DIPLOMĂ pentru liceele pedagogice și institutele pedagogice de învățători și educatoare la pedagogie generală și pedagogie preșcolară, sesiunile anului 1970

Pedagogie generală
Obiectul și metodele pedagogiei. Pedagogia — știința educației. Metodele de cercetare în pedagogie.
Rolul conducător al educației în formarea personalității. Raportul între dezvoltare și educație.
Particularitățile dezvoltării anatomofiziologice și psihice la diferite vârste și problemele corespunzătoare ale educației.
Dezvoltarea cunoașterii senzoriale a copilului de vîrstă școlară mică.
Dezvoltarea gândirii și limbajului în perioada miciei școlărității. Scopul și sarcinile educației comuniste.
Sistemul de învățământ public. Procesul de învățământ. Principiile didactice. Conținutul procesului de învățământ.
Probleme de psihologia învățării.
Valoarea instructiv-educativă a obiectelor de învățământ în clasele I-IV.
Metodele de învățământ.
Organizarea rațională a muncii școlare.
Formele de organizare ale procesului de învățământ. Lecția — formă de bază în organizarea procesului de învățământ.
Particularitățile organizării lecției în condițiile muncii simultane

5. Facultatea de filologie (secția limba și literatura română):
— Literatură română — scris și oral.
— Limba română — scris.
6. Facultatea de filologie (secțiile: limbi străine — limba română) — scris.
— Limba străină — scris și oral.
— Limba și literatura română — scris.
7. Facultatea de filologie (secția limba și literatura maghiară):
— Limba și literatura română — scris și oral.
— Limba și literatura maghiară — scris.
8. Facultatea de filologie (secția limba și literatura română — istorie):
— Limba și literatura română — scris și oral.
— Istoria României — scris.
9. Facultatea de desen:
— Desen după model de gips — probă practică.
— Culoare după grup de obiecte (în tehnica aleasă de candidat) — probă practică.
— Schiță de compoziție (în tehnica aleasă de candidat) — probă practică.
— Literatură română — scris.

10. Facultatea de muzică:
— Interpretare vocală sau instrumentală (la alegerea candidatului) — probă practică.
— Teorie și solfegiu (se vor verifica auzul, ritmul și memoria muzicală) — probă practică (oral).
— Dictat colectiv — probă practică.
— Literatură română — scris.
11. Facultatea de educație fizică:
— Probe practice: a) atletism; b) gimnastică; c) un joc sportiv (la alegere între: volei, baschet, handbal).
— Anatomia și fiziologia omului — scris.

* La geometrie plană și în spațiu nu se cere demonstrarea formulelor și a teoremelor.
** La capitolele „Elemente de analiză matematică” se cere numai materia din clasa a XI-a.
*** Înscrierea pentru specialitatea secundară se face în funcție de specialitățile secundare organizate la facultățile respective.

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața Școlii nr. 1. Telefon 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și la difuzorii de presă. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Școlii